همبستگی

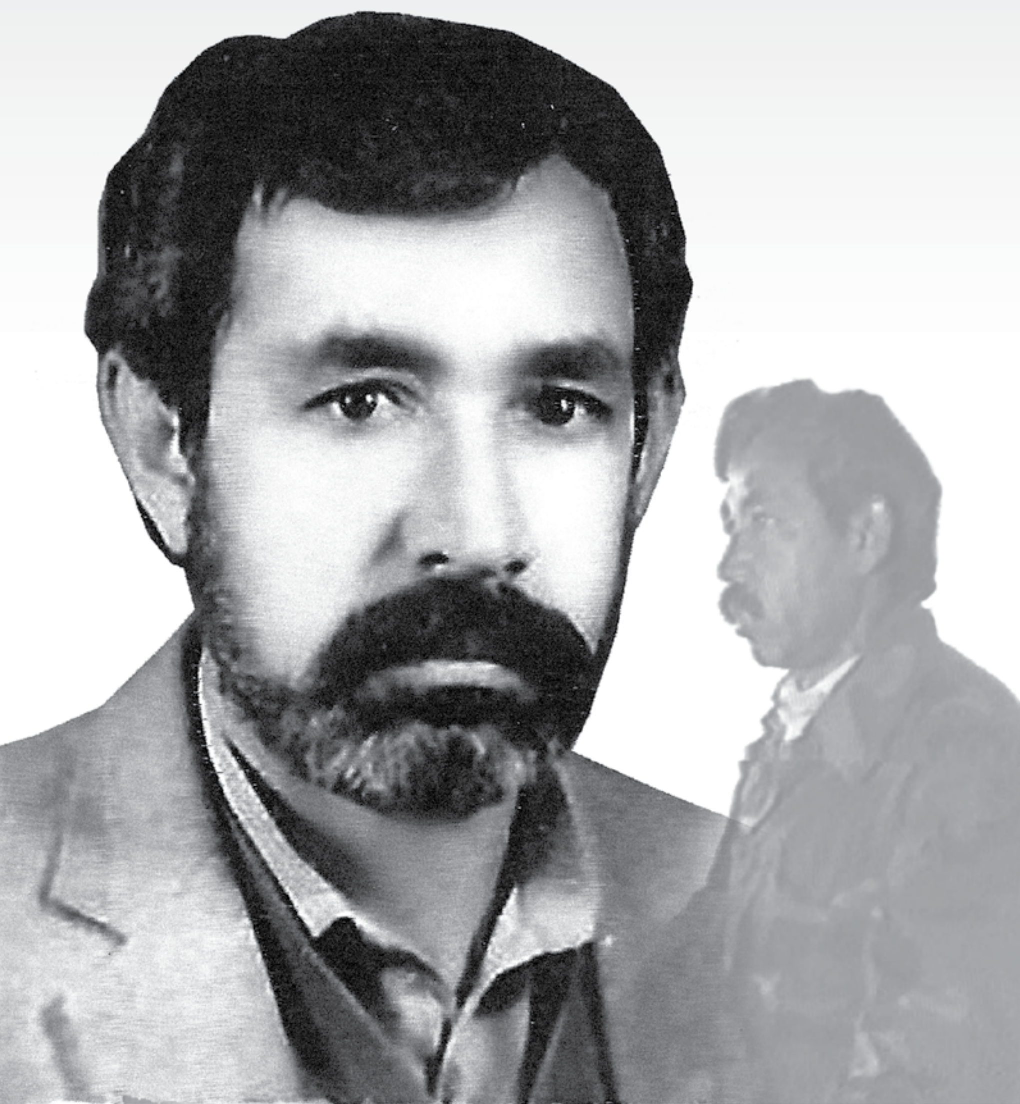
نشریه حزب همبستگی افغانستان

۳۵

سنبله ۱۳۹۴
(سپتامبر ۲۰۱۵)

علی‌رضا احمدی، مبارز پُرشور و شاعر گمنام

صفحه ۴

اهداف ما

- افغانستان مستقل، آزاد، دموکراتیک و یکپارچه.
- وحدت ملی بر پایه استقرار و تحکیم دموکراسی استوار بر سکیولاریزم.
- تساوی حقوق زن و مرد و تمامی ملیت‌های کشور.
- مبارزه بر ضد هر نوع بنیادگرایی، ارتجاع و مداخلات خارجی.
- خروج فوری نیروهای اشغالگر امریکایی و ناتو از افغانستان.
- دفاع از مبارزات آزادیخواهانه و مترقی ملل دربند جهان.

همبستگی

صاحب امتیاز: حزب همبستگی افغانستان

مدیر مسوول: سیدمحمود همرزم

شماره تماس: ۰۰۹۳-۷۰۰-۲۳۱۵۹۰

شماره جواز: ۸۷

در این شماره:

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

له خپلواکۍ څخه بې‌برخې ولس، هیڅکله عدالت، دموکراسۍ او پرمختګ ته نشي رسیدلی!

د افغانستان خپلواکۍ بیرته لاسه‌روړو ۹۶مې کلیزې په درشل کې یو او نن هم زمونږ هیواد د امریکایي یرغلګرو او د هغوی سیمیزو چوپړانو په ولکه کې ډیرې سختې ورځې تیروي.

امان الله خان او د هغه مشروطه‌غوښتونکو یارانو په ټینګ هوډ او له نورو او خلکو څخه په صحیح تحلیل سره بیکاره، عیاش، خپل‌سری او د هیواد پرمختګ خنډ شاه په یو حیرانونکې حرکت سره له منځه یووړ او د انګلیسي یرغلګرو پر وړاندې یې توره له پوښه راویستله او زمونږ د نیکونو د وینو په بیه یې راتلونکې نسل لپاره د آزادۍ او خپلواکۍ زیری راوړو.

ولې په خواشینۍ سره یو شمیر خادی، تنظیمی، طالبی او اوس مهال داعشي جنایتکارانو چې د هیواد له دښمنانو سره یوځای یې دهیوادپلورونه او د پردویو مزدوري غوره کړې د امان الله خان او ولس په خپلواکۍ غوښتنه او لاس ته راوړنو مرداري شیندي او له امریکایي یرغلګرو او ځینې بې‌کسه

لویدیځپالـه تکنوکراتانو سـره یوځـای زمونږ هیواد یی د هغـې ځامنو په ویر کی کښـینولی دی. له دوه نامتجانسـو کوپړیو څخه د ملی ځناورتوب دولت جـوړول، د طلبانو پر ځـای د داعش منځته راوړل، بیامنـی او کډوالي، بی سـاری فساد، فحشـا، د مخدره توکو بی ساری تولید او قاچاق، وینه بهیدنه او ویجاړي، بـی کاري او بیوزلـي او ځانهوژنـه او چاودنه دا ټـول د امریکایی یرغلګرو او هغوی سیمیزو نوکرانو محصولات دی چی هره ورځ د شاهشهید، هوایی ډګر، پولیسـو اکاډمۍ او د هیواد نورو برخو ناورینونو په څیر زمونږ د ولس مال او ځان اخلی.

د امریـکا یرغلګـر دولت د جګړې او وژنـې صادرونکی هیواد په توګه خپلو انسـاني ضد موخو ته رسـیدو لپاره زمونږ په وطن کی هم د ولس دښـمنانو ولکه په لاس کی لری او ښـکیلاکګرو ګټو ته رسـیدو لپاره هره ګړۍ کولای شـی دغه دولتی او غیـر دولتی جنایتکاران په یو آخور کی سـره راټول کړي. د «طالب جان» پر ځای د داعش ځای پر ځای کول هم زمونږ او د سـیمې خلکو پر وړاندی د امریکا یو تیرایستونکی سیاست دی.پدی ورځو کی د کابل وطنپلورونکی دولت او د پاکسـتان ځانوژونکو روزونکي رژیم تر منځ داسی معاملـه روانه ده چی د ارباب په سـلا مشـورې د «سـولې پروسـې» تر نامه لاندی یو شـمیر جنایتکاران په ارګ کی له غنی ـ عبدالله سـره یوځای کړی ترڅو وکولای شی په ښه توګه د ولس مال او ځان و داړي. نو هغه خلک چی دغه چل او ول ته خوښـي کوی او په لاپو او باټو سره غواړي خلک تیرباسی، د امریـکا غلامـان دی چی د څو ډالر په بدل کی یی خپل وجدان لیلام کړی دی.

له بل پلوه هغه کانګر او کینهور بنسـټپالان چی تر پرونه یی د شـاه امان اللـه خـان سـیوری او د دموکراسـۍ آواز په تیرو ویشـته، په یوه شـپه کی د بی۵۲ الوتکو تر واک لاندی نکتایی لرونکي «دموکراتان» شـول او په سپین سـترګتوب سـره نڅا کوی او د خپلواکي بیرته ترلاسه کولو ورځ لمانځي. د فضل کریم، ظاهر قدیر، دین محمد، ملاترخیل، الله ګل مجاهد او د امریکا نورو نوکرانو بویناکه فکر د امان الله خان له مخکی تللي او روښـان فکر څخه سـتر واټـن لري او له بل پلـوه هغوی نه ددی لپاره چـی د امان الله لاس ته راوړنو ته په درنه سترګه وګوری بلکه ددی لپاره دا لمانځغونډې جوړوی چی دغه لاسـتهراوړنې چی په سـر ورکولو لاس ته راغلی ککړې کړي او د ولس په

سترګو کې خاورې وشيندي.

د دې له امله پر موږ ده، چې د سرتاسري يووالي او وحدت سره د خپلو حماسه رامنځته کوونکو پلرونو تاريخي راسپارل شوې دنده چې د نيواکګرو او د دوی داخلي لاسپوڅو پروړاندې ودريدل دي، پرځای يې کړو، يو ځل بيا د نړيوالو لوټمارانو دروغجنه څيره چې د «ملګرو ملتونو»، «تروريزم سره د مبارزې»، «بيارغونې»، «بشري حقوقو»، «د ښځو آزادي»، «مدني ټولنې»، «دموکراسي» تر نوم لاندې راغلي، بربنډه کړو، دغه مهال موږ په دې توانيږو، د وروستيو درې نيمو لسيزو جنايتکارانو کولمې چې نن ورځ د يو چت لاندې د چټلو اوبو له يو ډنډ څخه تغذيه کوي د «نړۍ د لوی ارباب» له کولمو څخه پرې کړو او د زنځيري سپو او نابخښونکو جنايتکارانو په څير يې ملي او نړيوالو محکمو ته وسپارو، څو د دوی نويو لارويانو ته عبرت وګرځي.

د «افغانستان د همبستګۍ ګوند» د هيواد خپلواکۍ بيرته لاس ته راوړلو ۹۶مې کليزې په وياړ، د وطن خپلواکۍ او آزادۍ د لارې شهيدانو وينې ته ځان اړ بولي او د خلکو سره په يوه غږ د نيواکګرو وتل، د ګاونډې هيوادونو لاسوهنو بنديدل او د تيرو څلور لسيزو جنايتکارانو محاکمې غوښتنه کوي او د يو پرمختللي او زورواکۍ څخه پاک او پر دموکراسۍ ولاړ افغانستان په لار کې پرته له ډار څخه جنګيږي.

د نيواکګرو او د هغوی کورنيو نوکران په شړلو سره د آزادۍ لارې شهيدانو روح وياړو!

رپانده دې وی زمونږ د خلکو د خپلواکۍ غوښتنې بيرغ!

د افغانستان د همبستګۍ ګوند

۱۳۹۴ کال د زمري ۲۸مه

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

نویسنده: همرزم

علی‌رضا احمدی، مبارز پُرشور و شاعر گمنام

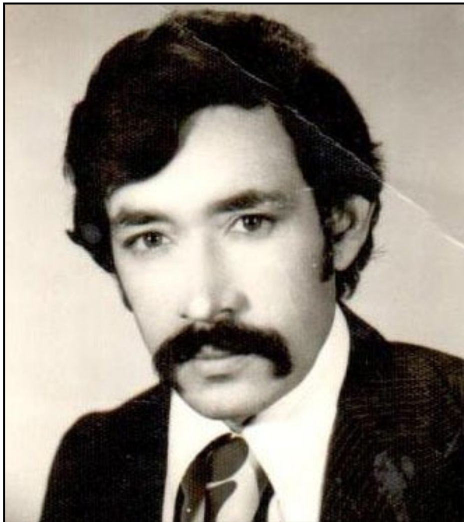
آتش آندم استخوانم را چو خـــاکستر کـند
بـــاد پاشــد بر وطـــن خـاکستر آزادگی
ره روم چون آذرخشی نور خورشید رها
برکـــند بند اســارت مشـــعل آزادگـــی

این چهار بند یک شعر مصداق زندگـی پربـار شـاعر گمنام و معلـم مبارزیسـت که یک عمر تمـام در راه آرمان‌هایش رزمیـد و بـرای آزادی و سـعادت وطـن دوشـادوش مردمش در سـخت‌ترین برهه تاریخ ایستاد. انسان بزرگی که در ظلمانی‌تریـن دور با چراغ معرفت و علم به جنگ سـیاهی رفت. او هرگز همسان یک مشت روشنفکران حراف و شرف‌باخته امروز نه شعرش را به دربار سـتمگران به لیلام گذاشـت و نه ادعای بلند پروازانه شـاعری کرد بلکه بنابر مقتضیات زمانش، گاهی در لباس یک مبارز راسـتین در سنگر دفاع از استقلال وطن ایستاد و گهی چون معلم آگاه هر کجا وجودش لازم بود، بی‌هیچ بهانه‌ای

بی‌باکانه شتافت.

علی‌رضا احمدی در سال ۱۳۳۰ در یک خانواده بی‌بضاعت، در محله آغا حاکم شهر مزارشریف دیده به جهان گشود. وی در کنار خانواده از همان آوان کودکی با فقر و تنگدستی دست به گریبان بود. به گفته اعضای فامیل، او پسر سرشار و خندانی بود که غم زمانه را به دلش راه نمی‌داد و با هم‌ردیفانش صفا و صمیمیت خاصی داشت. علی رضا دوره ابتداییه و لیسه را در لیسه عالی باختر مزار شریف موفقانه به پایان برد.

علی‌رضا احمدی جوان

او در اوج جوانی بود که بعد از سالها ستم و خفقان دودمان شاهی، دموکراسی تاجدار یا آزادی‌های نیم‌بند دهه چهل زمینه نفس کشیدن را برای روشنفکران و احزاب سیاسی اندکی مهیا ساخت و جنبش روشنفکری افغانستان در مرکز و سایر شهرهای بزرگ با پیروی از اندیشه‌ها و خیزش‌های ملل مظلوم علیه خودکامگی شاهان و مستبدین محلی اولین گام‌های دموکراتیزه شدن را مشق کرد. در آن‌هنگام لیسه باختر نیز به کانون گرم آموزش سیاسی، مشاجرات روشنفکری و حرکت‌های عدالت‌خواهانه مبدل می‌شود و علی رضای نوجوان متاثر از اندیشه‌های استادانش و جو جهانی به مسایل سیاسی علاقمند می‌گردد و در جلسات و مظاهره‌ها سهم می‌گیرد.

یکتن از برادران علی‌رضا به یاد می‌آورد:

«روزی مظاهره شاگردان از لیسه باختر به امتداد مندوی به سوی شهر حرکت داشت و علی‌رضا نیز در کنار شهید رسول جرات و سایرین سخنرانی پرجذبه‌ای ایراد کرد که به تعقیب آن شعارها تند شد و پولیس بر مظاهره‌چیان یورش آورد و همه را متفرق ساخت. ما چند نفر به شمول علی رضا به سوی کوچه پخته‌فروشی دویدیم و پولیس نیز به تعقیب مان آمد. بالاخره

صحنه تنگ شـــد و ما می‌دانستیم که هدف علی رضا است، بنا وی را در میان پخته‌های یک دکان پنهان کردیم که موفق هم شـــدیم ولی از آنجاییکه علی رضا از سوی پولیس رژیم وقت شناسایی شده بود یکی دو روز بعد به خانه ما حمله‌ور شدند و او را دستگیر و به زندان انداختند، تا هنگامی که زندانی بود من احوال‌گیرش بودم.»

حادثـــه خونین ســـوم عقـــرب ۱۳۴۴ که با خـــون جوانان بیـــدار عجین و منجر به اســـتعفای داکتر یوسف صدراعظم رژیم شـــاهی گردید، خط درشتی بین روشـــنفکران متعهد و مردمگرا و روشنفکران تســـلیم‌طلب و خودفروخته (خلق و پرچم) کشـــید بنا جریان دموکراتیک نویـــن علاوه از اینکه صفش را از روشـــنفکران حراف، مزدور و حامی شاه کلا جدا کرد، افشای سازشکاری و معامله‌گری روشـــنفکران نوکر روسیه و حامی سلطنت را جزئی از وظایفش پنداشت. چنانچه علی رضا نوجوان نیز با پیروی از همین اندیشه با شور و شوق تمام در اکســـیون‌های دهها‌هزار نفری شرکت می‌کرد و با فریاد رسا افشاگری می‌کرد که:

«پـــرچمی» پُر از چمی منحوس سرتا پا سیـــاه
«شعله» دیگر از صف خود ترک می‌گوید ترا

بـــه گـــرو گرفتن مردم طی چهل ســـال تمام توام با فقر کمرشـــکن به بهانه آرامش و رشـــد سکتور دولتی، خشم ملت را برانگیخته بود و دامنه اعتراضات روز به روز گسترش می‌یافت. سازش و ستایش رهبران پرچمی از شاه و سکتور دولتی باعث اغفال اذهان عامه جهت کسب چند چوکی در پارلمان گردید ولی علی رضا احمدی که از روشـــنفکران آزادیخواه بود با نوای شعر اینچنین علیه آن ایستاد:

مردم برهنه پیکر و بی‌نان و بی‌نواست
ببرک پی‌ای ستـــــودن سکتور دولـــتی
بنگر که دوستان دروغین خـــلق کیست؟

احمدی بنا به تنگ‌دستی و فقر خانوادگی بعد از فراغت از صنف دوازدهم به سوی کانکور نرفت تا وارد پوهنتون گردد بلکه در یک شرکت دولتی نفت مامور شد و به همین ترتیب چندین سال را به صفت مامور فنی کنترول وسایط

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

سنگین ترانسپورتی در بندر کلفت و بعدا در شرکت روغنیات جینی پرس ایفای وظیفه کرد.

با کودتای ننگین هفتم ثور ۱۳۵۷، افغانستان به عمق فاجعه فرو رفت و امنیت و آرامش نسبی از این سرزمین رخت بست. احمدی نیز جبرا به خدمت عسکری گماشته شد و در بخش برق اکادمی پولیس در کابل مقرر شد. او بصورت مخفیانه با حلقات روشنفکری وطن‌دوست و ضد رژیم رفت و آمدش را بیش از پیش ادامه داد تا اینکه از سوی مخبرک‌های درونی شناسایی و قبل از دستگیری اقدام به ترک وطن به قصد ایران کرد.

احمدی با تنفر تمام به مزدورمنشی «حزب دموکراتیک خلق» که با حمایت و دستور شوروی وقت با ساطور خونین بر جان ملت افتاده بود و هر روز نخبگان مصمم را سربه نیست می‌کرد، بی‌تفاوت نماند. او گاهی در سنگر مقاومت ضد روسی و گاهی با زبان آبدار شعر و مدتی هم به صفت معلم آگاه در مبارزه سهم فعال ایفا کرد. هنگامیکه قیام بالاحصار کابل (۱۴ اسد ۱۳۵۸) علیه دولت مزدور به‌خون نشست و تنی چند از رهبران دلیر قیام شهید و دستگیر گردیدند، داستان بس تکاندهنده‌ای از سفاکی و خون‌خوارگی جلادان «خادیست» در برابر مبارزان اسیر را از زبان کسی که در اثر کمک یک سرباز رژیم جان سالم به در برده بود به زبان شیوای شعر می‌سراید:

تعب من
مادر من
میهن خونین تن من
جسم تو پامال عدو
پیکر این ملت صد پاره توست
خصم تو دشمن پارینه پرکینه تو
با هزاران حیله و نیرنگ و فریب
بر تن [illegible] تو با لشکر [illegible] شب [illegible]
بر سر سینه صد پاره تو
پیکر این خطه آزاده و نام آور ما
لانه زد [illegible]
لیک هر پاره این پیکر تو [illegible]
گرده آتش کده کاوه آهنگر توست
گرده آتش پیکار و ستیز
گرده خشم و قیام
گرده سوخته در آتش خود
پیکر صد لشکر
تا [illegible] تجاوزگر سفاک جبان
میهن ای زادگه شیر و عقاب
بر سر هر وجب خاک تو
خوابیده هزاران آرش تیرافگن تو
خاک تو خانه شیر است و عقاب
نبود لانه هر کرکس و خفاش شب [illegible]

احمدی

دستنویس زنده‌یاد احمدی

آندم که تیل داغ به‌فرقت بریختند
لب را ز روی لب
هرگز نکردی باز
باری به سیم برق لبانت که بسته بود
جلاد سیم و زر
با خشم و ناسزا به تو می‌گفت:
این‌هم شکنجه نیست
بگذر زعهد خویش
حرفی بگو تا شوی از بند ما رها
یا انتظار حلقه و چوب تناب دار
دور از نظر مدار.
درب لبان بسته‌ات آنگاه شکفت و گفت:
گفتی: سر به‌راه رهایی توده‌ها
آیین زندگیست.
ای هم‌نبرد من
مهرت به تار و پود تنم نقش بسته است.

قسمت‌هایی از شعر «سوگند»

با تجاوز قشـون شـوروی به کشـور، در کنار ویرانگری خانمانسوز و قتل یک و نیم میلیون انسـان همه چیز از هنر و ادب گرفته تا زیربناهای اقتصادی دسـتخوش دگرگونی شد و جایش را به جنگ و ویرانی سپرد. احمدی همسان سـایر هموطنان رهسـپار دیار غربت شد. چند سـال به صفت کارگر در ایران کار کـرد و کارگران زیادی را بنا بـه رابطه نیک و صمیمی برگرد خود جمع نمود و راه و اندیشـه‌های پیشرو و انسانی‌اش را با آنان در میان گذاشت اما از آنجایی‌که فضای خفقان جمهوری اسـلامی اجازه فعالیت را از وی سلب کرده بود، در سال ۱۳۶۶ از ایران به پاکستان هجرت نمود و در یکی از مکاتب برای کودکان مهاجر وظیفه معلمی را به عهده گرفت.

بگو ای مرغ آزادی
به مام میهن آغشته در خونم
که جلاد سیاه عصر استعمار

دل شب
قامت سرو ترا
با تیغ کین بشکست.

احمدی همسان سایر هموطنان رهسپار دیار غربت شد. چند سال به صفت کارگر در ایران کار کرد و کارگران زیادی را بنا به رابطه نیک و صمیمی برگرد خود جمع نمود و راه و اندیشه‌های پیشرو و انسانی‌اش را با آنان در میان گذاشت.

در پشت جبهه، خاصتا در ایران و پاکستان سرنوشت مهاجران با فقر و اهانت گره خورد و احزاب بنیادگرا به یاری اربابان شان با تعصب و تنگ‌نظری فرزندان مردم را از دانش عصری محروم و به مدرسه‌های دینی می‌سپردند، سخن از شعر رزمی و هنر موسیقی حرام و گناهی بس بزرگ بود، بنا از کتب درسی ترانه های میهنی را برداشتند و به جای آن فقط فرهنگ خشونت و کشتن و جنایت را با زیر و زبر بخورد کودکان ما می‌دادند.

زنده یاد احمدی این بی‌خردی‌های مهلک را درک کرده بود و ارزش شعر و هنر پویا را بیشتر از هر شرایط می‌دانست. او به صفت معلم آگاه این سلاح نیرومند را با توانایی‌ای که داشت بدست گرفت و با آموزش شعر و سرود روحیه بس قوی را میان شاگردانش بوجود آورده بود.

یکتن از شاگردان استاد احمدی از آن دوران قصه می کند:

«مکتب ما حول و هوای دگری داشت و کاملا با مکاتب دگر متفاوت بود. ما مضمونی به نام شعر و ترانه داشتیم، چیزی که در سایر مکاتب نامش ممنوع بود. ترانه‌ها و اشعار میهنی را حفظ می‌کردیم، موسیقی و فلم‌های هنری آموزنده بخشی از آموزش و پرورش مکتب ما محسوب می‌شد. استاد احمدی در کنار دری، تاریخ و ... شعر و ترانه را نیز تدریس می‌کرد. او به‌گونه شیوا و دلپذیر برای ما اشعار را معنا و دکلمه می نمود و همچنان تصانیف

و سـرودهای میهنی را نیز در همین مکتب تهیه و ثبت نمود. در یک کلام استاد احمدی شاعر متعهد و یک آموزگار مجرب و دلسوز بـود. علاوتا بـا آنکه هنوز دوره ابتداییه مکتـب بودیم او قصه‌های آموزنـده از آثار صمد بهرنگـی و مسـایل داغ روز را با بردباری و شیرین‌کلامی جهت آگاهی به ذهن ما می‌داد.»

استاد علی‌رضا احمدی در کنار کودکان مهاجر یکی از مکاتب در پاکستان (سال ۱۳۶۶)

احمـدی بی‌رحمی زمانش را که با تجاوز شـوروی، دهشـت رژیم مزدور کابل و جنایات بنیادگرایـی در هم‌آمیخته و بر گرده‌های زخمی مردم تحمیل می‌گردید، به خوبی تشخیص داده بود به‌همین سبب زبان شعرش ساده و عریان است و او با کلمات نغز و نرم که ویژه شاعران بیگانه با مردم است، هرگز بازی نمی‌کرد، بلکه همسـان مسلسـل در نبرد نابرابر در برابر دشمنان ملت واژگان کوبنده‌ای را مکرر حواله کرد تا مغز استبدادگران ضد ترقی و تعالی مردم باد باد گردد و تجاوز، جنگ، ویرانی، مهاجرت، آدمی‌کشـی و... را که محصول ویرانگران خلقی ـ تنظیمی است با فریاد رسا به نسل آینده منتقل سازد.

اگر ما در نبرد نابرابر
رو بروی چکمه‌پوشان تبهکاریم
اگر اخوان دون‌همت

تلی در هر قدم
از جسم و خون و استخوان توده‌ی مردم
بنا کرد است
من و تو متحد با کارگر یکجا
به یک سنگر
برای کسب استقلال و آزادی
نترس از مرگ می‌رزمیم
وطندار دلیر من.

بندهایی از شعر «پیمان خون»

زنده یاد احمدی همان‌گونه که شخص مهربان و معلم رسالتمند در هنگام تدریس بود در جبهات جنگ مقاومت ضدروسی نیز با روحیه عالی و خنده بر دهان در برابر مشکلات می‌ایستاد. یکی از همرزمانش می‌گوید:

علی‌رضا احمدی در سنگر مقاومت ضد روسی

«علاوه بر اینکه او معلم خوب بود، آشپز زبده برای مجاهدان در مسیر حرکت کاروانها نیز بود و به همین منوال موترران و تخنیکر ماهر هم بود، او عاشق موسیقی میهنی و والیبال بود و در جبهات بخاطر تشویق جوانان مسابقات والیبال را با شور و شوق راه می‌انداخت و گاهگاهی شعرهای میهنی را که بس روحیه‌دهنده بود با آواز بلند برای همرزمانش می‌خواند. در گروپ ما او نقل مجلس بود و مجاهدان را با فکاهی و شوخی‌های معنادارش بارها می‌خنداند تا خستگی‌ها و سختی‌ها را فراموش کنیم.»

یکی دیگر از همسنگرانش اینگونه از حوصله‌مندی و خوش‌خلقی او حکایت می‌کند:

«قرار بود در پایگاه چوتو در مرز هلمند بر روی قله‌ای که

در آن داشــکه نصب بود، اتاقی بســازیم و ما هشــت تن بودیم و هرکدام به نوبت کلنگ، پتک و جبل را گرفته ســنگ‌های بزرگ را از جایش می‌کندیم که در یک قســمت ســنگ بسیار سخت بود و همگی خســته بر این سنگ می‌کوبیدیم اما نمی‌شکست. ما صحنه را به قصد اســتراحت در خیمه تــرک گفتیم چون واقعا همگی ما خســته شده بودیم. اســتاد احمدی پتک را گرفت و پی در پی بر این صخره ســنگ کوبید، اما بازهم نشکست بالاخره با قوت تمام و عرق‌پر، هم می‌کوبید و هم با آواز بلند فریاد زد: ای ســنگ بشکن ورنه ســوگند می‌خــورم با عزمی که در برابر دشــمن دارم، ترا نیز شکستنی هســتیم و ما با خنده خستگی را بر یک لحظه فراموش کردیم و پس دور او جمع شده به کار ادامه دادیم.»

هزیمت شــوروی از ســرزمین ما مزدوران خلقی و پرچمی‌اش را ســخت وارخطا ســاخت و شب و روز پیام صلح کاذب را همسان رژیم فاسد کنونی در گوش‌ها پف می‌کرد و از ســوی دگر بنیادگرایان نیز در اثر جنگ‌های درونی تضعیف گردیده بودند. اســتاد احمدی هنوز در غرب کشور در جبهه بود و از آنجا به مردم هشدارگونه با زبان شعر ندا سر داد که: فریب وعده‌های دروغین صلح را نخورید جنگ و جاسوســی به دربار بیگانگان ادامه خواهد یافت زیرا ماهیت دشــمنان ملت یکسان است. فقط برپا شــوید و سرنوشت تان را بدست گیرید:

اکنون که دشمنان تو در پرتگاه مرگ
با آخرین لگد
نابود می‌شود
کابوس بازمانده‌ی آن اژدهای دون
بهر نجات خویش
نیرنگ دیگری
در زیر نام صلح
بیرون کشیده است.
ای حامیان سنگر آزادی وطن
قلب هزار پاره‌ی تاریخ میهنم

گویای خون سرخ هزاران شهید ماست
ای خلق قهرمان
آخر بپا شوید
کین دشمنان بسته به زنجیر بندگی
دزدان جان و هستی و ناموس ملت اند
نه حامیان صلح.

مصراع‌هایی از شعر «پیام»، میزان ۱۳۶۸- جبهه کره‌ای فراه

«بیا نوروز» شعر بلندی است که آرزوی‌های احمدی را در خود پیچانده و رژیم سفاک وقت کابل را به مرگ محکوم کرده و انهدام بنیادگرایی را به مردم در بند نوید می‌دهد:

فقط دیگر شما در انتطار
دفن تابوت کثیف خود بیاندیشید
که بعد از سرنگونی دولت مزدور
شما را ملت ما
در دل گنداب تاریخ وطن
مدفون خواهند کرد.

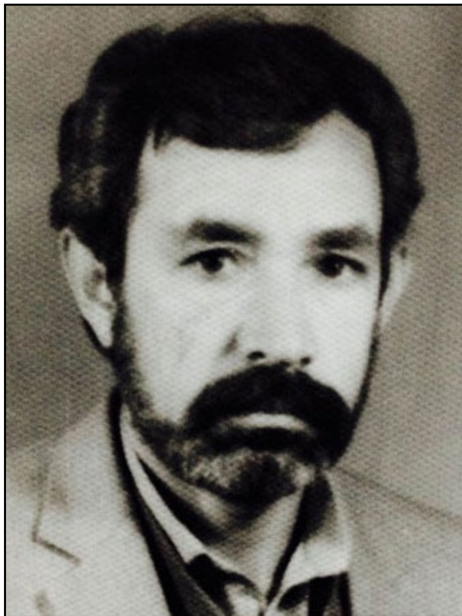
بندهایی از شعر «بیا نوروز»، مارچ ۱۹۸۹

استاد احمدی در دوران اقتدار خونین تنظیم‌ها همراه با خانواده به وطن بر گشت و به زادگاهش مزارشریف به شغل دکانداری مشغول شد. او زندگی گذاره حال داشت و به‌گفته خودش «با تمام دشواری زندگی، خرسندم که در میان مردم خود با عزت شب و روز را سپری می‌نمایم.» استاد احمدی از نوع روشنفکران بی‌عمل نبود و در سخت‌ترین شرایط از راه و اندیشه‌اش در راه خدمت به اقشار محروم نگذشت.

احمدی در شکل دادن ذهن جوانان در مسیر درست و پیشرو نقش بسزایی ادا کرد. جوانی که نزد او تربیت سیاسی دیده است، می گوید:

«من به حد خرافی و اوهام‌پرست بودم که شب ها تا سحر با کلمات مستهجن و پوچ خود را آرامش می‌دادم تا از حوادث بد روز و وحشت شب درامان بمانم. او بدون آنکه عقاید مرا مسخره کند با زیرکی بی‌مانندی از راه‌های گوناگون با توضیح مسایل مبتدی

فلسفی متداوم و پیگیر و بدون خستگی و مایوسی به حقایق طبیعی و اجتماعی متوجه‌ام می‌ساخت و این از خصال ویژه او بود که بر زندگی پربار سیاسی‌اش جایگاه برازنده بخشید.»

استاد احمدی چه در دوران تسلط تنظیم‌ها و چه در دوران قرون وسطایی طالبان در زادگاهش ماند و برای اشاعه افکار مترقی و آزادی‌خواهانه با جوانان و نوجوانان اعم از پسر و دختر دید و بازدید منظم داشت و در کنار آن او روشنفکران فراوانی را که علاقمند به مطالعه و حقایق افغانستان بودند، می‌شناخت و برای تغذیه فکری شان کتاب‌های موثر را تهیه و با بایسکل در پشت دروازه‌های شان در شرایط بس خطرناک می‌رساند. به‌همین جهت احمدی در میان اقشار گوناگون جامعه از محبوبیت فراوانی برخوردار بود.

یک تن از افرادی که احمدی با وی کار سیاسی کرده است، طی ایمیلی به مناسبت نشر زندگی‌نامه‌اش نوشت:

«با مستولی شدن طالبان و قتل‌عام بخشی از مردم مزار، سراسر شهر در وحشت بی‌مانند از قساوت و بیرحمی این گله خونریز فرو رفته بود. استاد احمدی با تمام نیرو و بدون هراس کوچه به کوچه کار آگاه‌گرانه می‌کرد و جوانان بیشتر را در حلقه‌های معین تنظیم نموده بود و کتب و مجلات مهم سیاسی را که افشاگر جنایات بنیادگرایان تنظیمی و طالبی بود به آنان تهیه می‌کرد. یادم می‌آید که در زمان نورالله نوری والی طالبان در مزار (که اخیرا توسط امریکایی ها از حصر خانگی در قطر رها گردیده است) بخشی از جوانان و نشریاتی که آنان به عنوان راهنمای سیاسی خویش انتخاب نموده بودند، افشا گردیده بود و طالبان در جستجوی سرنخ

از هسته رهبری این جمع آزادی‌خواه برآمده بودند، اما احمدی با متانت یک انسان آگاه که فن مبارزه را در سرزمین اخوان‌گزیده افغانستان بخوبی بلد بود، به تحکیم تشکیلات و مخفی نمودن به موقع همرزمانش شتافت. جالب اینکه طالبان در پی او و دوستانش بودند اما احمدی با کمره فلمبرداریش در اطراف شهر از وحوش طالبی تصویر می‌گرفت و مستندسازی می‌کرد تا حداقل سهم خویش‌را در تهیه تاریخ خونبار میهنش ادا کرده باشد.»

نزدیکترین دوست احمدی که کنارش بوده و قدم به قدم مراحل زندگی و مبارزه‌اش را تعقیب کرده است می‌افزاید:

«احمدی با طبیعت آزادی که داشت انسان صریح و رک بود. او در کار میان مردم مثل روشنفکران کتابی و ترسو محافظه‌کار و بهانه‌جو نبود. ایمان به اندیشه و پیروزی بر دشمن قوی در چشمانش برق می‌زد. هرگز پشت زندگی مجلل و آسوده نگشت و با خانواده‌اش در این زمینه در جدل بود. در برابر ضعف‌های خود با صراحت تمام در جمع وسیع از خود انتقاد می‌کرد.»

علی رضا احمدی بی‌ادعای شاعری، سراینده دردها و رنج‌های روزگارش بوده و در قالب شعر از استقلال، آزادی و عدالت اجتماعی تا آخرین نفس به‌دفاع برخاست. اشعار احمدی در مجلات معتبر کشور بصورت پراکنده به نشر رسیده ولی بصورت مجموعه دریغا هرگز اقبال چاپ نیافتند.

با کمال تاسف درد جانکاه سیروس جگر مجالش نداد و در هشتم عقرب ۱۳۸۰ به عمر ۵۰ سالی جهان پر از کشمکش و بی‌عدالتی را وداع گفت و با آرمان بزرگ و این آرزوی پاک بخاک خفت که:

تمام ملت آزاده‌ی این مهد آزادی همی‌دانند
که این اهریمنان ددمنش
همپای سفاکان قرن خون و استبداد
بروی سینه‌ی پاک وطن
صدها هزاران پشته‌ها از کشته‌ها
بر سرزمین پر زخون ما بنا کردند
کنون این کله‌پوچان

خوب می‌دانند
که فردا دادخواهان
دارگاه را در طلوع نور خورشید رهایی
بر سر ویرانه‌های ما
به پای لاله‌های سرخ خونین وطن
ایجاد خواهند کرد
در آنجا جز سکوت و درد
و خشم و نفرت مردم بروی تان
در آن صحرای محشر دست تان
ای قاتلان خلق
دیگر بر ماشه‌ی توپ و مسلسل های اربابان تان
هرگز نمی‌چسبد.

قسمتی از شعر «بیا نوروز»

استاد احمدی در آخرین روزهای عمرش که همزمان بود با بربریت درندگان طالبی، شاعران مردم‌گریز و عهدشکن را که به سوی قبله آمال خود(غرب) در حال فرار بودند مخاطب قرار داده و چنین افشا نمود:

شما ای شاعران شعر بزم‌آرای شب
ای خدایان تخیل
برج عاج قله پندار
شعرای خفته در سیمای غرب
ای فراری‌ها
زشهر خون و آتش
شهر من.
شما اکنون کجا در سجده‌گاه کعبه‌ی اعمال تان
در بستر اوج تخیل
یاکه در محراب زلف پیکر معبود تان
خوابید
بیا
در میهن خونبار شهر شعر من

حماسه‌ی تاریخ قتلستان ما بنگر
چسان سرهای انسان
بر تناب چوبه‌ی دارِ
ستمکاران این میهن همی‌رقصد
و صدها پیکر انسان مظلوم دیگر
در زیر نام اینکه می‌گویند محکوم اند
به زیر گنبد سنگ‌پاره‌های
سنگ سنگسار چلی‌گک‌های خون‌آشام
این وابستگان بسته در زنجیر جهل قرن
خون‌آلود می‌میرند
بیا ای نغمه‌پرداز
سرود فتح اهریمن
در دنیای بزم شعر من
اینجا ببین
با کنده و ساطور خود
جلاد اربابان تان
ارباب سرمایه
سرانگشتان و دست
از پیکر انسان این میهن جدا کردند
ولی آنجا در آن دنیای
بزم خط و خال شعر تان دیگر
به پای پیکر سیمین‌تنان غرب
چه بشکن بشکن است
هرشب
دراینجا
در دل تاریک زندانهای شهر شعر من
هرشب
صدای شق شق شلاق دژخیمان
همسنگران تان
سرود مرگ می‌خواند

ولی ای پرچم‌افروزان
خط شعر بی‌رنگ تهی از هستی مردم
نشان و مهر تسلیم و خیانت
دیرگاهیست
از جبین برگ زرد
دفتر و دیوان تان پیداست
و باری آتش عصیان دیگر
زود خواهد شد
آنروزی که مردم
با تناب و کنده و ساطور شان
گردن زنند
اهریمن فرهنگ و
علم و
دانش و
انسان و
آزادی میهن را.

سنبله ۱۳۸۰ - بلخ

آزادگی

من برای سیم و زر هرگز ندادم دین خویش
دین و آیینم بود آزادی و آزادگی
راهی آزادی گرفتم تا دم گور و لحد
کی نهم من سر بدرگاه ددان دربندگی
گر برای زندگی آزاد نتوان زیستن
گرد ننگ بندگی با خون شستن زندگی
گر وجودم را پای چوبه‌ی دار می‌کشند

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

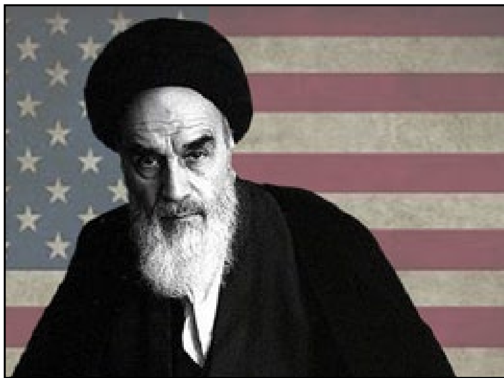
کی کنم تعویض آیینم به ننگ بندگی
گر به زنجیرم کشند یا کنده در پایم فتد
بندگی را نیست راه و رسم من در زندگی
گر تن آزاده‌ام را در بر آتش کشند
شعله خیزد از برم آن شعله‌ی آزادگی
آتش آندم استخوانم را چو خاکستر کند
باد پاشد بر وطن خاکستر آزادگی
ره روم چون آذرخشی نور خورشید رها
برکند بند اسارت مشعل آزادگی

کارتونیست: ULYS

نویسنده: بهروز پویان

رژیم خمینی چگونه در «کنفرانس گوادلوپ» زاده شد؟

پس از روی کار آمدن رژیم خون‌آشام ایران به رهبری خمینی، موضوع اختلافات ظاهری این رژیم با امریکا سال‌هاست که سرخط خبرهای داغ جهان است. اما موش و پشک‌بازی روی مسایلی چون برنامه هسته‌ای ایران، غنی‌سازی یورانیوم، نفت، تحریم‌های اقتصادی و تنش‌ها روی سیاست‌ها و اهداف شوم این دو کشور در منطقه، گاهی فروکش و گاهی هم اوج می‌گیرد. این جنگ‌های لفظی و خبرساز اذهان عامه را در واهمه قرار داده که گویا یگانه دشمن سرسخت امریکا در منطقه رژیم جمهوری اسلامی ایران است. اما در پس پرده، آخندهای ایران در تبانی با قدرت‌های غربی و بخصوص امریکا قرار داشته‌اند و امریکا و اسراییل از موجودیت یک رژیم سرکوبگر و مستبد در خاورمیانه سودهای فراوان اقتصادی و نظامی برده‌اند.

آری بن مناشه (Ari Ben-Menashe)، کارمند «مرکز فعالیت‌های اطلاعاتی

و ضدجاسوسـی اسراییل» در کتابش «پول خون» از روابط تنگاتنگ ایران و اسراییل پرده برداشته می‌نویسد:

«ظهور خمینی در ایران، برای اسـراییل موهبتی بود که کمتر در درازای سـال‌های زیاد، در این منطقه روی داده بود.... او گوئی بـرای انجام هدف‌های ما روی کار آمده بود و ما باور داشـتیم که منافع امنیت ملی ما ایجاب می‌کرد که به او کمک و یاری دهیم.»

رژیم ددمنش آخندی، در واقع از سـوی قـدرت های غربی بر مردم ایران تحمیل گردید. امریکا و متحدان غربی‌اش به‌شـمول فرانسـه، انگلیس و آلمان «کنفرانـس گوادلوپ» را در ۱۳۵۷ در جزیـره‌ای به همین نام، برگـزار نمودند. در این نشست سه‌روزه روی نصـب خمینـی در ایران به توافق رسیدند.

بازگشت خمینی از فرانسه به تهران در ۱۲ جدی ۱۳۵۷ با طیاره ایرفرانس.

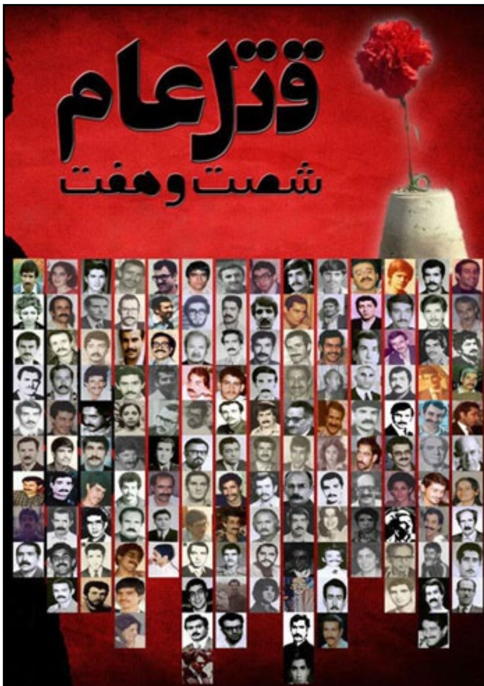
خیزش‌هـای ضـد رژیم شـاه و جنبش آزادیخواهانه در ایران به اوجش رسـیده بـود و فقـر، بـی‌کاری و اسـتبداد رژیم شـاهی منجر به ریختن توده‌ها به جاده‌ها شـده آنرا به پرتگاه نابودی کشـانیده بود. از سـوی دیگر پیکار نیروهای مترقی و چپ بخصوص «چریک‌های فدایی خلق ایـران» در بیداری مردم برای مبارزه علیه حکومت دست‌نشـانده شـاه و برقراری حکومت مستقل مردمی و اسـتقلال‌طلب نقش بسزایی داشتند.

با سـقوط رژیم شاه، امریکا و متحدانش منافع خویش را در خطر می‌دیدند و از قدرت‌گیری نیروهای چپ در این کشـور سخت در هراس بودند و هرگز تحمل چنین وضعیتی را نداشـتند، بنا فرصت را غنیمت شمرده، زمینه را برای رویکار آوردن حکومت ارتجاعی به رهبری خمینی مسـاعد ساختند تا توانسته باشـند جلو قدرت‌گرفتن نیروهای انقلابی و چپ، تداوم صادرات نفت، مقابله با گسترش نفوذ اتحاد شوروی و جلو فروپاشی ارتش را بگیرند.

به دلایل فوق، در «کنفرانس گوادلوپ» تصمیم بر آن شـد که از خمینی

از چپ به راست: هلموت اشمیت (صدراعظم آلمان)، جیمی کارتر (رییس جمهور امریکا)، ژیسکاردستن (رییس جمهور فرانسه)، جیمز کالاهان (صدراعظم انگلستان) در جریان «کنفرانس گوادلوپ» در سال ۱۳۵۷ (۱۹۷۹).

حمایت شود و شاه را مجبور کنند که ایران را ترک گوید. آنان می‌دانستند که خمینی می‌تواند از احساسات مذهبی مردم در تشکیل دولت وابسته به خوبی بهره برده و مسیر انقلاب را منحرف سازد. در خفا، دولت امریکا و متحدانش با خمینی به توافقاتی دست یافتند که باید این پیوند شان پنهان نگهداشته شود تا هردو جانب خوبتر به خواسته‌های شان برسند. دولت امریکا با تجربه چندین ساله کار با بنیادگرایان دینی، به خوبی می‌دانست که اینان به هر معامله‌گری تن می‌دهند و حاضر اند با ایجاد ترس، وحشت و بربریت زمینه را برای تامین منافع باداران غربی خویش مهیا سازند. آنان این سیاست را در تقویت نیروهای مرتجع بنیادگرا در افغانستان نیز عملی نمودند.

هزاران زندانی سیاسی و انقلابی به حکم خمینی در سال ۱۳۶۷ اعدام شدند.

با بازگشت خمینی از فرانسه به تهران و سخنرانی‌های عوامفریبانه علیه حامیان غربی‌اش و متعاقبا دستگیری و اعدام هزاران انقلابی و دگراندیش، غرب به اهدافش دست یافت. بعدها با افشای رسوایی «ایران-کنترا» بیشتر ارتباطات پنهانی رژیم آخندی با امریکا و اسراییل برملا گردید.

در سال‌های پسین مجموعه مصاحبه‌ها، شواهد و اسناد فاش‌شده‌ی مسوولان «نهضت آزادی» (نهضت آزادی ایران در ۱۳۴۰ تاسیس شد و از جمله اعضای مشهور آن می‌توان از مهدی بازرگان و علی شریعتی نام برد. این حزب مرتجع همیشه در تبانی با رژیم خونخوار ایران علیه نیروهای پیشرو این کشور عمل نموده‌است.) و ماموران سی.آی.ای نشان می‌دهد که این ارتباطات پنهانی به‌منظور انحراف جنبش عظیم مردمی بوده‌است.

متن نامه خمینی برای قتل‌عام زندانیان سیاسی در تابستان ۱۳۶۷: «از ابتدای تشکیل نظام جمهوری اسلامی تاکنون، کسانی که در زندانهای سراسر کشور بر سرموضع نفاق خود پافشاری کرده و می‌کنند محارب و محکوم به اعدام میباشند.... امیدوارم با خشم و کینه انقلابی خود نسبت به دشمنان اسلام رضایت خداوند متعال را جلب نمائید.»

ابراهیم یزدی در آستانه تغییر رژیم، نماینده خمینی در مذاکرات پنهانی با امریکا بود. وی در کتاب خاطراتش «شصت سال صبوری و شکوری» از تماس‌ها و مذاکرات پنهانی جهت انتقال قدرت از شاه به خمینی نگاشته‌است که اولین دیدار وی در ۲۶ جدی ۱۳۵۷ با وارن زیمرمن، فرستاده معاون وزارت خارجه امریکا بوده و آخرین دیدارش قبل از بازگشت آیت‌الله خمینی به ایران در ۷ دلو ۱۳۵۷ انجام شده‌است.

وی همچنان می‌نویسد که در ۱۸ جدی ۱۳۵۷ دو تن از جانب رییس‌جمهور فرانسه پیام جیمی کارتر را به خمینی چنین فرستادند:

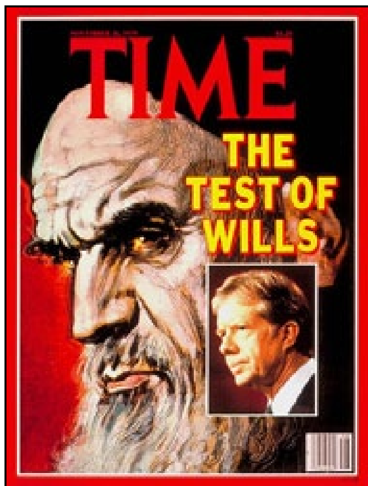
«هدف از دیدار با آقای خمینی پیغامی است که برای آیت‌الله دارند. این پیغام از طرف پرزیدنت کارتر برای آقای خمینی می‌باشد... پرزیدنت کارتر آرزو دارد که این پیغام کاملاً مخفی و محرمانه بماند. یک وسیله ارتباطی مستقیم با آیت‌الله باید امکان‌پذیر باشد تا مرتب در جریان حوادث گذاشته شوید و این به نفع کشور شما و خصوصاً آیت‌الله می‌باشد.»

داکتر مایک ایوانز در کتابش «جیمی کارتر، حزب چپ لیبرال و هرج و مرج در جهان» می‌نویسد:

ابراهیم یزدی، نماینده خاص خمینی در ملاقات پنهانی با امریکا که بعدها در پست‌های مهم رژیم جمهوری اسلامی کار کرد.

«جیمی کارتر برای حساب خمینی در پاریس چک‌هایی متنوع ۱۵۰ میلیون دالری میفرستاد که وظیفه‌اش سرنگونی شاه ایران و از بین بردن ملت وی بود... او همچنین مبلغ ۵۰۰ میلیون دالر به جنگجویان اخوان‌المسلمین داد که با همان پول‌ها طالبان و القاعده را بنیانگذاری کردند... همچنین مبلغ ۷.۹ میلیون دالر برای پس فرستادن گروگان‌های امریکایی پس از ۴۴۴ روز اسارت، به جمهوری اسلامی بخشید...»

مجله تایم در سال ۱۳۵۷ (۱۹۷۹) که تصویر خمینی و کارتر را در خود دارد. در این مجله درمورد گروگان‌گیری‌ها نیز مطالبی منتشر شده است.

گروگان‌گیری سفارت امریکا در تهران نیرنگی بود که رژیم خمینی را با شعار «نه شرقی نه غربی»اش منحیث دستگاه ضد امریکایی مجسم ساخت. اما سالها بعد ابوالحسن بنی‌صدر (نخستین رییس جمهور دوره خمینی) فاش نمود که «گروگانگیری در امریکا طراحی و در ایران اجرا شد.»

دکتر عباس میلانی نیز در کتابش «نگاهی به شاه» می‌نویسد که خمینی در نامه‌ای که مستقیما برای کارتر فرستاد، نوشت:

«شما ارتش را خنثی کنید، دفاع از بختیار را وا بگذارید، در مقابل ما کمونیزم را مهار می‌کنیم و نفت را می‌فروشیم!»

حسین‌علی منتظری یکی از رهبران بلندپایه رژیم آخندی بود که بعد از

انقلاب اسلامی رییس مجلس خبرگان قانون اساسی شد، او در گفت‌و گویی که در ماه جدی ۱۳۸۵ توسط خبرنگار بریتانیایی انجام شده، اقرار می کند:

«من رفتم خدمت مرحوم آیت‌الله خمینی. به ایشان عرض کردم، آقا این اشغال سفارت طول کشیده و اینجور هم نمی‌مانه و آن‌ها هم شاخ‌دانه می‌کشند و بجا است تا مادامی که کارتر سر کار است این امتیاز را ایران به کارتر بده. برای اینکه انقلاب ما پیروزیش تقریبا به واسطه این بود که جو را کارتر مساعد کرد. این امتیاز را به عقیده من، جایش است دولت ایران به کارتر بدهد و گروگان‌ها را آزاد کند.»

برعلاوه، اسناد متعددی از زبان دولتمندان امریکا و جاسوسانش در دست است که اظهار می‌دارند «سیا» برای بدنام‌سازی خیزش‌های مردمی در جریان انقلاب، عوامل دهشت‌افکنش را در راهپیمایی‌ها نفوذ داده بود تا دست به خرابکاری زده و بدین نوع حرکت مردمی را لطمه بزنند.

اگر اختلافات میان سران جنایتکار این کشورها، عوافریبانه نمی‌بودند و رژیم فاشیستی ایران تهدید خطرناک برای امریکا پنداشته می‌شد، این سوال برمی‌خیزد که چگونه ایران زیر ریش سیا به

رژیم ددمنش ایران، موهبتی برای امریکا در منطقه

سلاح هسته‌ای دست می‌یابد و همچون رژیم صدام مورد حمله نظامی قرار نمی‌گیرد؟ این دیگر بر همگان هویداست که دولت‌های امریکا و ایران هردو از بازی موش و پشک با یکدیگر، هردو جانب منفعت بزرگ می‌برند ولی در انتها این ملت دربند ایران است که تمام بدبختی را متحمل می‌شوند.

تصویری که وجدان‌های بیدار را تکان می‌دهد

تصویر ایلان، کودک سه ساله که جسد بی‌جانش در سواحل ترکیه به دست آمد، به تاریخ ۲ سپتامبر ۲۰۱۵ سرخط اکثر رسانه‌ها شد و اوج بربریت جاری در جهان را به نمایش گذاشت.

ایلان از کوردهای سوریه بود که همراه با خانواده‌اش از جنگ و تباهی فرار کرد و در تلاش برای یافتن جای امنی طعمه امواج دریا گشت. ریحان، مادر این کودک و گالپ، برادر پنج‌ساله‌اش نیز در جمله هشت تنی هستند که در آبهای ترکیه غرق شده جان دادند.

عبدالله، پدر ایلان به رسانه‌ها گفت که حال تنها آرزویش اینست که با اجساد زن و کودکانش به زادگاهش در کوبانی برگشته در کنار عزیزانش زنده دفن شود.

دهها هزار کورد سوری که از جنگ و وحشت داعش به کشورهای مجاور فرار کرده‌اند در وضعیت اسفباری بسر می‌برند. دولت فاشیست ترکیه با آنان برخورد بدی دارد و دولتهای عرب منطقه نیز درهای شانرا را به روی آنان بسته اند. ملل متحد هم نمی‌خواهد آنان را منحیث پناهنده ثبت کند. این قربانیان بربریت مجبور اند با قبول خطر با قایق‌هایی راهی کشورهای دیگر شوند که در نتیجه هر روز شاهد فاجعه غرق شدن شان هستیم.

کشورهای غربی که با حمایت از طرف‌های جنگ در سوریه آن کشور را به دوزخی برای مردمش مبدل کرده اند، عامل این بحران بی‌سابقه انسانی اند اما حال در برابر مردم سیهروز آن کشور که از جنگ فرار کرده‌اند سیاست‌های ضدانسانی را در پیش گرفته‌اند. دولت متجاوز امریکا که با جنگ و کشتار جهان را به مکان خطرناکی مبدل ساخته، روزی بهای این همه خیانت به بشریت را خواهد پرداخت.

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

لیکونکی: پویا

په بغداد کې نیم میلیوني غونډه: «نه شیعه، نه سني، سیکولاره ټولنه»

د ۲۰۱۵ کال د جولای میاشتې په پای کې په عراق کې ډیرې لاریونونه د بې وزلۍ، نا امنۍ، چټل قضائي سیستم، فساد او فرقه پالنې په وړاندې په لاره واچول شو. د لاریونونو تر ټولو لوی لاریون په بغداد کې او د سماوه، دیوانیه، بصره، ناصریه، نجف، عماره، سلیمانه، رانیه، قلادزه، چمچال، دربندیخانه او حلبجه ښارونه هم د پراخو غونډو شاهدان ول. ښځو هم په دې لاریونونو کې د لید وړ شتون درلود. د فساد او د دولت د بې کفایتۍ په وړاندې د سختو شعارونو تر څنګ تر پوزې رسیدلې خلک د دین او قوم د ټیکه دارانو د زنځیرونو څخه د خلاصون لاره سیکولاریزم او یو دموکرات دولت ګڼلې او فریاد یې کاوه چې (زموږ دیني سیستم یې لوټ کړی دی)، (نه شیعه، نه سني، سیکولار ټولنه)، (مدنیت د ترهګرۍ ضد او دیکتاتورۍ ضد)، (مدنیت د فساد او وژني ضد)

ګډون کوونکو د اوسنیو او پخوانیو یو شمیر عراقي دولتي چارواکو چې د

نه شیعه، نه سني، موږ مدني دولت غواړو

هغی له ډلی څخه نوری مالکی (د دعوی د اسلامی ګوند او د عراق ولسمشر د لومړی معاون) او حسین شهرستانی (د عراق د لوړو زده کړو وزیر) انځورونه د فساد په جرم د محکمی لپاره په لاسو کې درلودل. همدارنګه د (ډوډی، آزادی، سیکولار او مدنی حکومت)، (آزادی، امنیت، برابری)، (د ټولو فاسدونو محاکمه) او (سیکولاریزم د حل لاره ده) په نامه پلاکارتونه یې له ځانه سره لیږدول.

د مختلفو اړخونو څخه د خلکو د هڅو او مبارزو د شنډولو او بل لوری ته د کشولو هڅي او توطئي صورت مومی. د عراق پولیسو د خلکو د اعتراضونو د چپ کولو لپاره په دغو راټولیدنو کې د ځینو سترو وینا کوونکو د ګډون څخه مخنیوی کړی ؤ. خو د لاریونو فعالانو او رهبرانو خلکو ته ویناوی وکړی او د هغوی د غږ په رسولو کې یې هڅه وکړه.

موږ د دین او دولت د بیلوالي غوښتونکي یو

په بنسټپالو مذهبي ډلو پوری تړلی سوټی په لاس کوڅه ډبو د خلکو په لیکو حمله وکړه تر څو ستم کوونکو واکمنانو او د دین ټیکه دارانو پرتوګ په ځمکه ونه لویږی. د بصری په ښار کې د اسلامی ملیشو ۲۰ تنو د خلکو په لاریون حمله وکړه چې ځیني یې ټپيان کړل، خو د خلکو په مقاومت سره په شا وتنبول شول.

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

د عراق دولت د غولونکو اصلاحاتو په راوستلو سره کوښښ کوی تر څو خلک ځپ کړی د سنی، شیعه ګوندونه او نور مذهبی او قومی جریانونه او همدارنګه د عراق ولسی جرګه هم د خلکو د غولولو لپاره د دولت سره مرسته کوی.

واقعیت داده چې د امریکا نظامی یرغل، عراق یې د ورکاوی په لور کش کړی د یو میلیون څخه د ډیرو عراقیانو وژنه، د هغه هیواد ټولی اقتصادی بیخ بناوي ویجاړی کړی. امریکا د کابل په څیر د یوه چټل دولت په راوستلو سره ارتجاعی او وینی تویوونکی بیستپاله ډلی چې یو شمیر یې د ایران د «فقیه ولایت» د فاشیستی رژیم اجوره خوړنکي دی په واک کی راوستل. د امریکایې مزدورانو په واکمنۍ او د ارتجاعی او انسانی ضد ډلو داعش په مرسته، امریکا او متحدین یې عملا د عراق په سنی، شیعه او کردی څانګو د ویشلو هڅه کوی تر څو په دی ډول په آسانۍ سره د هغوی نفتی سرچینی لوټ کړی.

عراق د افغانستان په څیر د امریکایې یرغلګرو جنایت څخه نیولی د بنسټپالو او فاسدو حاکمانو تر ځناورتوبه پوری ټول پخپل ځان لمس کړی دی. کله چه د هغه تر پوزی رسیدلي خلک په سمه توګه دی حقیقت ته رسیدلی چې هغوی د خپلو دردونو درمل په سیکولاریزم کي لټوي، نو ولی د «فرخندو» په څمکه کي د داسی غوښتنه ونشي؟

یوازی هغه وخت کولای شو چې د دین ټیکه‌دارنو ناولی لاسونه له خپلي خاوری لنډ کړو چې دین له دولت څخه بیل شي.

وزارت معارف حکومت امانی

استقلال افغانستان
به روایت کتاب تاریخ مکاتب امانی

تاریخچۀ افغانستان
(برائے صنفِ پنجم ابتدائی)
حسب التصویب

کتاب «تاریخچه افغانستان» برای صنف پنجم مکاتب ابتدایی که در سال ۱۳۰۱ توسط وزارت معارف حکومت امانی تدوین و به چاپ رسیده، جریانات جلوس امان‌الله خان و کسب استقلال افغانستان را مختصرا شرح داده است. صفحات ۱۵۵ الی ۱۷۶ این کتاب را عینا تایپ نموده منحیث یک سند تاریخی به نشر می‌رسانیم:

....

مردم جلال‌آباد چون از پادشاهی اعلیحضرت امیرامان الله خان و بیعت مردم کابل شنیدند یک دفعه از نصرالله خان روگردان شده نظامی و ملکی آنجا بیعت نامه ها فرستاده نصرالله خان را مجبور بخلع امارت کرده بکابل آوردند.

امیر صاحب جدید کیفیت قتل امیر شهید و دیگر کوائف فوق را نوشته برای جمیع نائب‌الحکومه‌ها و حکام دور و نزدیک فرستاد، بدون اینکه کسی

لا و نعم بگوید بکمال طیب خاطر و رضا و بیعت‌نامه و فاتحه‌نامه و تبریک‌نامه بحضور فرستادند در بین پانزده روز امیر امان‌الله خان پادشاه دولت مستقل و آزاد افغانستان شناخته شد.

دولت افغانستان از سالهای زیاد در زیر حمایت دولت انگلیس شناخته شده بود، و پادشاهان افغانستان در داخل ملک خود خودمختار بودند اما روابط خارجه را بدون صوابدید انگلیس‌ها اجرا کرده نمیتوانستند یعنی با دولتهای دیگر دنیا بدون میانجی‌گری انگلیسها حرف زده نمیتوانستند.

روز بیعت عمومی یعنی بعد از آنکه واقعه جلال‌آباد تمام شد و بیعت‌نامه از هر طرف ملک رسید اعلیحضرت در مسجد عیدگاه تشریف برده تمام مردم دور و نزدیک در آنجا حاضر شده بودند، اعلیحضرت بر منبر برآمده فرمودند که «ای ملت شما با من بیعت کرده مرا به پادشاهی انتخاب کردید اما من این تاج شاهی را تا آنزمان بر سر نخواهم گذاشت تا همه شما عهد نکنید که برای استقلال و آزادی افغانستان اگر لازم شود جانهای خود را فدا خواهید کرد. همت من قبول نمیکند که تاج زیر حمایت دیگری را بر سر خود بگذارم و خود را پادشاه بگویم.» هزاران مردم که در آنجا حاضر بودند به یک زبان فریاد برآوردند که ما مردم حاضریم هرقسم که شما آزادی و استقلال ما را حاصل کرده میتوانید ما بجان و مال برای فدا کردن آماده‌ایم. اعلیحضرت دوباره فرمودند که «من هم جان خود را برای آزادی و استقلال شما ملت فدا خواهم کرد. بیت

همت من قبول نمیکند که تاج زیر حمایت دیگری را بر سر خود بگذارم و خود را پادشاه بگویم.

یا مردوار بر سر همت نهیم سر
یا با مراد بر سر گردون نهیم پای
الله اکبر السعی منی و لا تمام من الله»

غریو از مردم بر آمد که (زنده باد امیر امان‌الله خان) و پاینده باد استقلال افغانستان بعد ازین اعلیحضرت فرمودند که «ای ملت بعد از امروز همچنین که انشاءالله افغانستان در داخل و خارج آزاد و مستقل خواهد بود شما مردم افغانستان هم از جمیع تکالیف و بدعتهای غیرشرعی که بمرور ایام در ملک و

بر رعایا رواج یافته بود آزاد مطلق هستید.» یک دعای (زنده باد پادشاه ما) از عموم مردم شنیده شد.

برای اینکه مبادا انگلیس بر افغانستان حمله کند برای جلوگیری دشمن و باخبری از سرحدات و استحکامات سرحد ما سه منصبدار بزرگ را با فوج بقدر لزوم بسه سمت مامور فرمودند سپه‌سالار صالح محمد خان را بطرف جلال‌آباد و سپه‌سالار محمد نادرخان را بطرف خوست و ارگون، و سردار عبدالقدوس خان صدراعظم را بطرف قندهار.

هیئت افغان در مرز تورخم در جریان جنگ سوم افغان و انگلیس. آنان تحت رهبری علی احمد خان به تاریخ ۸ اگست ۱۹۱۹ معاهده‌ای را در منطقه مری با مقامات بریتانوی به امضا رسانیدند.

چون سرحد جلال آباد نزدیک بود از دیگران پیشتر صالح محمد به دکه، که آخر خاک افغانستان دانسته میشد رسید و به استحکام بعض جایهای لازمه شروع کرد انگلیسان که متوجه حرکات افغانها بودند طیاره‌های خود را باسم باخبری و گردآوری حکم پرواز دادند، چون طیاره‌ها بر اردوی دکه رسید بدون سبب شروع به بم‌اندازی کردند، اگرچه تلفات انسانی کمتر واقع شد اما حیوانات باربرداری ما را زیاد تلف کردند سپاهیان ما نیز به مقام مقابله و مدافعه برآمده بر طیاره‌ها گله‌باری کردند چنانکه خود صالح محمد خان هم با تفنگ و تفنگچه بر طیاره‌ها فیر میکرد، تا اینکه زخمی بپای او رسید نتیجه این که نائره طرفین را باشتعال آورده جنگ میدانی جاری شد.

اگرچه درد که به سبب زخم خوردن صالح محمد خان فوج ما عقب نشست

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

و دکه را انگریزان گرفتند، اما از طرف جنوب که سردار محمد نادر خان بود افواج ما بسیار پیشقدمی کرده چند مقام عمده را از انگلیسها خالی کردند. هنوز جنگ جاری بود که انگلیسها بتوسط سفیر ما سردار عبدالرحمن خان که در هندوستان بود بخدمت اعلیحضرت امیر صاحب پیغام فرستادند که ما در استقلال آزادی دولت افغانستان هیچ حرفی نداریم، پس این جنگ که از غلطفهمی ها بروی کار آمده بهتر است که بصلح مبدل شود، اعلیحضرت امیر صاحب نیز جواب دادند که چون شما از جنگ آوردن بی‌سبب خود نادم و پشیمان هستید و طالب صلح می‌باشید ما هم جنگی را که از اول بآن مایل نبودیم معطل میکنیم، تا مذاکرات صلح فیمابین دولتین باتمام برسد، فوراً از طرفین بتمام میدان‌های جنگ حکم فرستاده شد که جنگ معطل باشد یک هیئت صلحیه از کابل مقرر شد که به راولپندی رفته مذاکره کنند. از طرف انگریزان نیز چند نفری برای مذاکره معین شد، نتیجه مذاکره راولپندی ازین قرار است که انگریزان استقلال و آزادی دولت افغانستان را رسماً قبولدار شدند افواج طرفین واپس بجایهای خود برگردیدند و بعد از شش ماه یک مجلس دیگر برای مذاکره صلح قطعی منعقد شود.

مرز تورخم میان افغانستان و هند برتانوی در روزهای کسب استقلال.

اگر بخواهیم که تمام واقعات دو ساله و اصلاحات داخلی و خارجی اعلیحضرت امیر امان‌الله خان را شرح بدهم به یقین بیشتر خواهد بود از واقعات بیست ساله سلاطین افغانستان، اما مختصراً میگوئیم که کارهای اعلیحضرت امیر امان‌الله خان همه محیرالعقول است، فقط چند فقره عمده را بیان میکنم. اول حاصل کردن آزادی افغانستان است.

(۲) برداشتن نزاع مذهبی که سالهای سال فیمابین سنی و شیعه پیدا شده بود و از پادشـاهان گذشته اسلام، هیچکدام نتوانسته بود که این نفاق بین دو برادر مسلمان را باتفاق مبدل گرداند.

(۳) اتحـاد هنـدو مسلمان اسـت نه تنها در ملک خود بلکه در هندوستان و این از آن کارهای بزرگی است کـه در اوراق تاریـخ هندوسـتان الی آخر زمـان از یادگارهـای عهـد امـان دانسـته خواهد شد.

۱۲ اپریل ۱۹۲۰: هیئت افغان مذاکره با انگلیس‌ها جهت معاهده استقلال افغانستان در راولپندی. در این هیئت دیوان نرنجنداس وزیرمالیه (نشسته، نفر اول از راست) که از هندوان کشور بود همراه با محمود طرزی، علی احمد خان، عبدالهادی داوی، سردار یونس خان، سردار عبدالعزیز خان، غلام محمد خان و داکتر عبدالغنی هندی از رهبران جنبش مشروطه شرکت داشت.

(۴) در اول سلطنت کـه هنوز دوسـت و دشمن معلوم نبود، در صورت نبـودن وجه کافی و فـوج وافی با یک دولت قوی مثل انگلیس بجنگ مجبور شـدن و از پیـش بردن، عقلاً و سیاسـیون عالم میدانند که یک چـه همت عالی و جرأت فوق‌العاده را ابراز داده اند.

(۵) تغییر محاسبات ملک را به قسم جدید که در عالم متمدنه جاری است.

(۶) فرسـتادن سـفرا و مامورین سیاسی به بیشـتر دولتهای خارج و با همه سلاطین دنیا اعلان دوستی دادن.

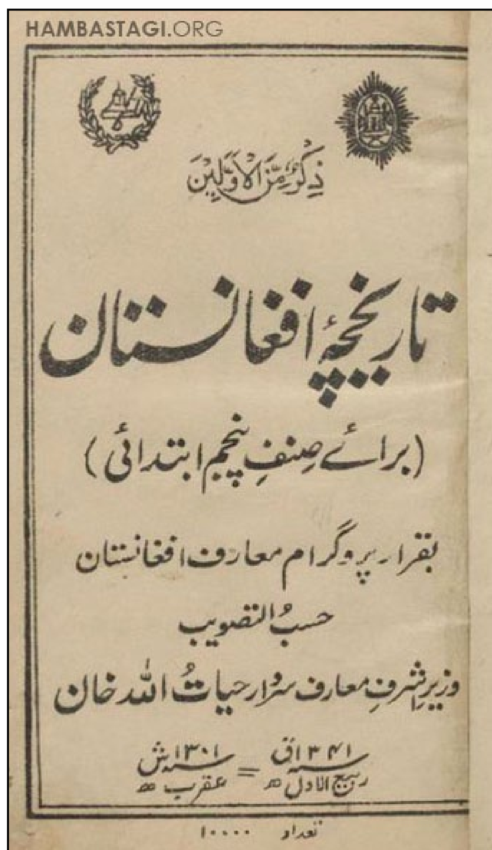
(۷) مالیات ملک را از جنس به نقد تحویل دادن.

(۸) تشکیل ادارات دولتی را به ترتیب اداره های دول متمدنه عالم.

(۹) ترقی معارف و تاسیس مدارس و مکاتب مردانه و زنانه بخرج دولت و آزادی مطبوعات و جرائد که تا این زمان در افغانستان عنقا بود.

(۱۰) ترقـی دادن صنعـت و حرفـت ملک را که انشـاءالله در مدت قلیل افغانستان از احتیاج خارج خلاص خواهد شد.

(۱۱) لغو اسـارت و برده‌فروشـی که تا این زمان در افغانسـتان مثل پیشتر

تاریخچهٔ افغانستان
(برائے صنفِ پنجم ابتدائی)
بقرار پروگرام معارف افغانستان
حسب التصویب
وزیر شرف معارف سردار حیات الله خان
ربیع الاول ۱۳۴۱ ق = عقرب ۱۳۰۱ ش
تعداد ۱۰۰۰۰

کتاب «تاریخچه افغانستان»
صنف پنجم مکاتب ابتدایی سال ۱۳۰۱

قطعات عالم مروج بود. و غیره و غیره.

گر بگویم شرح این بی مر شود
مثنوی هفتاد و هفت دفتر شود

اعلیحضرت امیر صاحب جمیع صفات حسنه را که در وجود یک پادشاه بزرگ لازم است دارا هستند مثل عدالت، رحم و شفقت، سخاوت و شجاعت، خلق خوب، تحمل بردباری، منصف‌مزاجی، زحمت کشی، مهربانی، عالی همتی، صاحب عزم بزرگ بی‌ساختگی، این چند صفت را که شمردم برای هرکدام یک مثال می‌آرم تا بخوبی دانسته شوید در عدل و دادرسی مظلومان و ستمدیدگان به اندازه توجه دارند که وزارت عدلیه را مخصوص بشخص خود شان تعلق داده اند، و در زمان شهزادگی بدون اینکه از صبح تا شام غوررسی حال رعایا و دادرسی ستمدیدگانرا که می‌شنیدند بدیگر کارها هیچ توجه نمیفرمودند و اگر کار دیگر را بحضور شان می‌آوردند به ادارات دیگر میفرستادند و یک امیدواری زیاد مردم بوجود مبارک شان از سبب همین صفت بود و هست اگر ظالم بر مظلومی ستم کرده باشد و بسمع مبارک شان برسد راحت و آرام را بر خود حرام دانسته تا داد آن مظلوم را نستانند. رحم و شفقت باندازه دارند که اکثر شبها و روزها به تغییر لباس در شهر گردش کرده حال و احوال بیچارگان غریبان را به نفس نفیس خود معلوم کرده به نقد و جنس غمخواری حال شانرا چنان میفرمایند که خود آنها هم نمیدانند که این کشائش از کجا شد.

سخاوت، میتوان گفت که از پادشاهان لک بخش است، ستراً و علناً به هزارها روپیه و همیانی به مستحقین بذل میفرمایند و بهزارها جریب زمین بمهاجرین و اشخاص واجب‌الرعایه مرحمت فرموده اند و علاوه برین تا جائی که محرر اوراق هذا اطلاع بهم رسانیده در اول سلطنت از نقد و جنس تا یک کرور روپیه از عین‌المال خود بخزانه مسلمانان که بیت‌المالش میگویند بخشیده و تا امروز که دو سال از سلطنت شان میگذرد و معاش خودشان را از مال شخص خود میکنند حبه و دینار از بیت‌المال بمصرف نرسانیده اند و هرقدر التماس میکنند که از بیت‌المال یک وجه معینی برای معاش شخص خود مقرر کنند منظور نمیفرمایند و میگویند تا زنده باشم یک حبه و دینار از بیت‌المال بمصرف شخصی خود نخواهم رسانید تا زحمتی را که برای ملت میکشم و خدمتی را که برای دین میکنم مجاناً باشد.

از همین قبیل قیاس باید کرد اگر همین بخشش های خود شانرا شهرت میدادند نام حاتم و معین از زبانها می‌افتاد. همه این بخششها را که گفتم از عین‌المال خودشان است نه از بیت‌المال. در باب حاصل کردن و بمصرف رساندن وجه بیت‌المال آنقدر باقتصاد رفتار می کنند که اگر فی‌المثل یک دینار بیت‌المال بیجای بمصرف برسد آنقدر بی‌آرام می‌باشند که بیننده را بحیرت می‌اندازد که در یک وجود این دو صفت ضدین چه گونه جمع شده، در مال شخصی خود بآن اندازه بی‌پروا که از درجه سخاوت گذشته و در بیت‌المال باین درجه سخت گیری دارند که به امساک پهلو میزنند. بارها درین باب بحضور شان عرض شده فرموده اند که اختیار مال خود را دارم که بهر قسم بمصرف برسانم اما اختیار مال مردم را ندارم که بخوشی خود بخشم یا خرچ کنم در صورتی که ملت بمن اعتبار کرده مرا امین مال خود ها دانسته اند و من در امانت خیانت کنم جواب خدا را چه خواهم گفت.

بیت‌المال برای خوش گذرانی پادشاهان نیست بلکه برای حفاظت ملت است باید در راهی بخرج برسد که در آن فائده و خیر ملت باشد من برای خوشی خود و شما نمی‌توانم در قیامت جواب خداوند را بدهم شجاعت و قوت قلب اعلیحضرت را از وقائع سابق‌الذکر دانایان اندازه کرده میتوانند حاجت دلیل دیگر ندارد.

....

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

نویسنده: واحد منصوری

وقتی «مرغ دزدان» سر تراشیده می‌شوند، دزدان میلیارد دالری باید اعدام گردند!

تصاویر سر تراشیده شده‌ی چند سرباز پولیس محلی افغانستان که به تاریخ ۹ جولای ۲۰۱۵ در شبکه‌های اجتماعی دست به دست شد، با آنکه در نگاه اول کمیدی به نظر می‌رسد اما در نهایت دل انسان را جریحه‌دار می‌کند.
این نوع محاکمه‌های صحرایی، خاطرات تلخ دوران سیاه طالبان را در یادها زنده می‌کند.

این تصاویر نه نفر از سربازان پولیس را نشان می‌دهد که به اتهام مرغ‌دزدی بازداشت شده و در برابر کمره‌های خبرنگاران موهای سر آن‌ها تراشیده می‌شود. این سربازان در شاهراه کابل-مزار در منطقه دشت خواجه‌الوان -چشمه شیر ولایت بغلان دستگیر شده‌اند.

اما گذشته از برخورد با این سربازان بی‌واسطه، دردناکتر این است که «مرغ دزدان» مجازات می‌شوند اما «مرغانچه دزدان»، قاچاقبران و چپاولگران اصلی با عزت و دبدبه در ارگ نگهداری می‌شوند و به پست‌های مهم نصب

می‌شوند!

سیستم مافیایی همین است، مجرمان بی‌واسطه و بی‌کس به‌خاطر دزدی یک مرغ دستگیر و تحقیر شده در سطح رسانه‌ها رسوا می‌شوند، اما دزدی‌های کلان آزاد و قانونی است.

دزدان کلان هم با افتخار خود را قهرمان و «الگوی شفافیت» نام می‌گذارند.

در چند سال گذشته فساد میلیاردها دالری در حکومت افغانستان به ویژه وزارت‌های سکتور امنیتی منتشر شده و پرده از موارد درشت اختلاس برداشته شد، اما هیچ مورد از این خیانت‌ها و چپاول‌ها بررسی و عاملان آن مجازات نشده‌اند.

زز دو سال به اینسو دفتر بازرس ویژه امریکا برای بازسازی افغانستان (S -GAR) هر هفته و یا هر ماه گزارش‌هایی از فساد و اختلاس و چور و چپاول در وزارت‌های داخله و دفاع افغانستان نشر می‌کند. «سیگار» در گزارشی نوشته که امریکا از سال ۲۰۰۲ نزدیک به ۶۲ میلیارد دالر به نیروهای امنیتی افغانستان کمک کرده‌است.

چند مورد گزارش‌های «سیگار»:

یک: ۱۶ طیاره حمل و نقل کمک‌شده به اردوی افغانستان به ارزش ۴۸۶ میلیون دالر تکه تکه شده و قطعات آن به مبلغ ۳۲ هزار دالر به فروش رسیده‌اند.

حالا کی باید سر تراشیده شود؟ سربازان بی‌چاره و فقیر که ماه‌ها معاش بخور نمیر خود را دریافت نمی‌کنند یا وزرای فاسدی که میلیاردها دالر از سرمایه ملی را به جیب زده‌اند؟

دو: صدها هزار سلاح کمک شده به اردو و پولیس افغانستان ناپدید است. امریکا از سال ۲۰۱۴ تا کنون، ۷۴۷ هزار و ۸۲۳ اسلحه به‌شمول مهمات آن به وزارت‌های دفاع و داخله افغانستان کمک کرده که بخش بزرگ آن ناپدید است. ارزش جنگ‌افزارهایی که ناپدید شده به ۶۲۶

میلیون دالر می‌رسد.

سه: اختلاس ۵۲ میلیون دالری از وسایل و تجهیزات شفاخانه چهارصد بستر.

چهار: دستبرد ۳۲ میلیون دالر در ساخت یک مرکز نظامی در هلمند.

و این فهرست را می‌توان با واردکردن رقم‌های درشت از میان گزارش‌های سیگار طولانی‌تر کرد.

اما مضحک‌تر از همه قضیه «پشکل دزدی» بسم‌الله محمدی در وزارت داخله است که بوی گندیدگی حکومت دست نشانده امریکا در افغانستان را بیشتر بالا کرد. گزارش‌های لیک شده از ارگ و وزارت داخله می‌رساند که بسم‌الله محمدی از بودجه وزارت داخله ۸۰ میلیون افغانی را زیر نام خرید کود حیوانی (پشکل گوسفند) برای چمن صحن وزارت داخله به جیب زده‌است، اما بازهم هیچ بازخواستی از او صورت نگرفت!

دزدان بزرگ، دزدان کوچک را دستگیر می‌کنند!

دزدی‌های بزرگ ده‌ها میلیون دالری در وزارت مالیه تحت رهبری عمر زاخیلوال، غارت‌های بزرگ در بنادر تحت کنترول عطا در بلخ، شیرزی و ظاهر قدیر در ننگرهار و اسماعیل در هرات، انتقال بکس‌های مملو از دالر توسط ارگ‌نشینان از ایران و برخی کشورهای دیگر، دزدی‌های بزرگ در وزارت معارف تحت مدیریت فاروق وردک، انتقال ۵۲ میلیون دالر پول نقد توسط ضیا مسعود به دوبی، چور و چپاول و غصب صدهاهزار جریب زمین دولتی از سوی بسیاری از رهبران تنظیمی از جمله سیاف و خلیلی و گیلانی و محقق و فهیم و عطا و خانواده کرزی در شماری از ولایت‌ها به‌شمول کابل و به جیب

زدن میلیاردها دالر زیر نام بازسازی افغانستان در پانزده سال گذشته را مردم افغانستان شاهد اند اما در یک مورد هم کدام وزیر، وکیل، والی یا شاروال سر تراشیده در برابر چشمان مردم رسوا و افشا نشد.

از سوی دیگر مرغ دزدی سربازان در شمال افغانستان نشان می‌دهد که هم امریکا و هم حکومت دست‌نشانده آن در پانزده سال گذشته تا چه حد به حق این کشور جنگ زده خیانت کرده و با دروغ‌های شاخ‌دار وضعیت نیروهای امنیتی آن را عوامفریبانه خوب و درخشان توصیف کرده‌اند.

حالا کی باید سر تراشیده شود؟ سربازان بی‌چاره و فقیر که ماه‌ها معاش بخور نمیر خود را دریافت نمی‌کنند یا وزرای فاسدی که میلیاردها دالر از سرمایه ملی را به جیب زده‌اند؟

اگر درین وطن اندک عدالت وجود می‌داشت، باید ابتدا سرهای بسم‌الله و رحیم وردک تراشیده شده در معرض دید عموم قرار می‌گرفتند که سال‌های سال در راس نیروهای امنیتی قرار داشته با خیانت‌شان یک اردو و پولیس «چرسی» و «مرغ دزد» ایجاد کردند.

خیانت شیوخ عرب در مقابل مردم سوریه

کارتونیست: کارلوس لاتوف

نویسنده: نوید نابدل

کابل بازهم
صحنه وحشت و لمپنیزم

۱۸ سنبله هر سال، روز مرگ مسعود، مردم کابل شوک سالهای بربریت تنظیمی را بار دیگر تجربه می‌کنند. جمعی از افراد بی‌بند و بار متعلق به شورای نظار با مستی و وحشت‌افکنی در سراسر شهر گشت‌زنی کرده باعث مزاحمت و تشویش شهریان کابل می‌شوند. اکثر آنان با اسلحه در دست داشته شان به فیرهای هوایی می‌پردازند بدون اینکه نیروهای امنیتی جلو شانرا بگیرد. اینان که زیر نام سوگواری برای مسعود به جاده ها می‌ریزند، حرکات شان بیشتر به جشن و پایکوبی شباهت دارد.

قرار گزارش‌ها، امسال در سرک دارالامان بین پولیس و افراد کاروان های ولگردان درگیری صورت گرفته که منجر به زخمی شدن چند تن گردیده است. درمناطق قلعه فتح‌الله، شیرپور، سیلو، لب جر خیرخانه و غیره فیرهای مکرر هوایی باعث ترس و نگرانی مردم شده است.

بعد از چاشت امروز گروهی از اوباشان شورای نظار با پولیس و کارمندان

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

امنیت در منطقه هودخیل در شرق کابل درگیر شدند که در نتیجه یک پولیس کشته و دو نفر از باشندگان محل زخمی شدند. همچنان در درگیری مشابهی عصر امروز در هودخیل دو تن از اهالی محل و یک کارمند امنیت زخمی شدند. لمپن‌های شورای نظار با استفاده از موترهای حامل عکس‌های مسعود و با زور سلاح قصد داشتند با مردم هودخیل درگیر شوند.

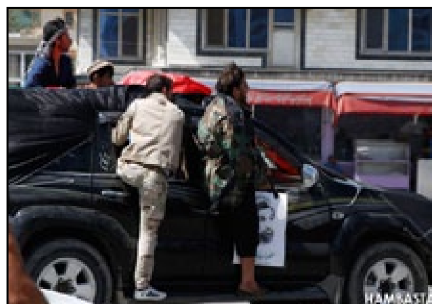
این پسرک امروز در اثر فیر افراد شورای نظار زخمی شده است.

این نمایشات مسخره و لمپنانه با مصارف گزاف از جانب «بنیاد احمد شاه مسعود» و قوماندان‌های تنظیمی متعلق به جمعیت اسلامی به هدف قدرت‌نمایی سازمان داده می‌شوند. اما مردم کابل آنچنان از اینگونه وحشیگری‌ها منزجر اند که این خودنمایی‌ها بیش از پیش راهیان مسعود را در افکار عامه منحیث عناصر بی‌بند و بار و عاری از تربیت انسانی ثبت می کند. سال گذشته که این روز با جنجال‌های انتخاباتی گره خورده بود، آنچنان به دهشت، آشوب و مرگ و مجروحیت چند تن انجامید که ولی مسعود و بعضی دیگر سران شورای نظار مجبور شدند برای خرید یک بینی خمیری آنرا محکوم نمایند.

قهرمان ملی کسی است که در قلب مردم یک سرزمین جا داشته برای قبولاندنش بر ملت نیازی به اینگونه کارزارهای زورکی و پولکی نباشد.

از آنجایی که پست‌های مهم دولتی عمدتا در چنگ همین قماش عناصر قرار دارند، پولیس و نیروهای امنیتی نه تنها جلو این حرکت‌ها را نمی‌گیرند که اکثرا وسایط نقلیه پولیس نیز در کاروان‌های اینان به کار گرفته می‌شوند.

نویسنده: الفت

شمه‌ای از بربریت تنظیم‌های هشتگانه ایرانی در برابر مردم هزاره ما

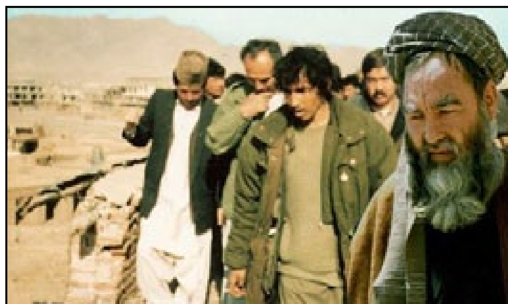
حزب وحدت اسلامی که از اتحاد هشت گروه مستقر در ایران به تاریخ ۲۵ سرطان ۱۳۶۸ پس از امضای منشور ۱۲ ماده‌ای شکل گرفت، در اصل همان سازمان نصر است که در ایران به رهبری عبدالعلی مزاری تحت نظر و حمایت رژیم آخندی ایران بنیانگذاری شده بود. در آغاز رهبری این حزب به اکبری سپرده شد، اما پس از اولین کنگره در ۱۳۶۹ مزاری به کرسی رهبری نشست که تا روز مرگش این سمت را داشت. هدف اصلی ایجاد سازمان نصر و بعد حزب وحدت توسط رژیم ایران منحرف‌ساختن مبارزه مردم ما علیه روس‌ها بود، رژیم سفاک تلاش به خرج می‌داد تا مجاهدین بیشتر مصروف درگیری بین خود باشند تا جنگیدن علیه روس‌ها.

داکتر غلام‌حسین آزادی در کتاب «اسطوره شکسته» می‌نویسد که در آن زمان ایران با عراق درگیر بود و با روسیه مخفی پرتوکول امضا نموده بود که به عراق

کمک نکند، در مقابل این کشور تلاش خواهد نمود تا جلو مبارزه مردم علیه روس‌ها را در افغانستان بگیرد که در این نیرنگ خود کامیاب هم شد.

آیت‌الله منتظری نماینده تام‌الاختیار خمینی در خاطرات خود می‌نویسد:

«گروه‌های شیعه افغانستان به جای جنگ با حکومت مارکسیستی و قوای اشغالگر روس به برادرکشی اشتغال داشتند، و در اثر اعزام یک هیأت به سرپرستی جناب حجت‌الاسلام آقای جواهری با چه مشقاتی به جنگهای داخلی خاتمه داده شد... و من چقدر وقت و نیرو مصرف کردم تا گروه‌های شیعه را به یکدیگر نزدیک کردم و بین آنان پیمان وحدتی منعقد شد که همه امضاء کردند ولی متاسفانه گروه نصر به اتکاء بچه های وزارت خارجه به بهانه‌های واهی از امضای پیمان سرپیچی کردند و مثل اینکه حکومت آینده افغانستان را منحصرا در تیول خود می‌دانستند...»

عبدالعلی مزاری در کنار شفیع دیوانه، یکی از قومندان‌های حزب وحدت که در سفاکی و کشتار شهرت داشت.

سازمان نصر که متشکل از قمی‌های پیرو نظرات خمینی بود، اولین حملات خود را در سال ۱۳۶۴ در اطراف هزاره‌جات بر ضد «شورای اتفاق» که تا آن زمان تجزیه نشده بود، آغاز نمود که منجر به درگیری شدید گردید. پس از مدت کوتاه شورای اتفاق از هم پاشید و سه حزب نسبتاً مقتدر نظامی «نصر»، «سپاه» و «حرکت اسلامی» به زد و خورد بین خود ادامه دادند. دامنه این جنگ به اطراف بامیان و سایر ولایات مرکزی گسترش یافت؛ مناطق پنجاب، ورس، لعل و سرجنگل، غزنی، بهسود، بلخاب، دره صوف و دایکندی در آتش جنگ‌های میان تنظیمی به خاک و خون کشانیده شدند. به گفته شاهدان عینی و قومندانان اکبری، در این درگیری‌ها بیش از سی هزار زن و مرد و طفل و جوان کشته شدند.

وابستگی به رژیم سفاک ایران

امروز هیچ فردی نمی‌تواند وابستگی حزب وحدت به رژیم ایران را انکار

کند. از بدو تاسیس این حزب، رژیم ایران ماهانه ۵۰۰ هزار دالر به شکل منظم و دوامدار جهت مخارج دفاتر خارجی آن پرداخت می‌نمود که سالانه به شش میلیون دالر می‌رسید. این رقم در مقابل کمک تسلیحاتی و اوپراتیفی ایران به این حزب ناچیز بود. در کتاب «اسطوره شکسته» آمده زمانی که در سال ۱۳۷۰ مزاری به کشور برگشت، ایران به وی ۳ میلیون دالر پول نقد و به ارزش ۱۰ میلیون دالر اسلحه و سایر امکانات در اختیارش قرار داد. در میان سران حزب وحدت داستان معروفی گفته می‌شود؛ روزی زاهدی غزنی از مزاری پرسید این همه پول را از کجا کردی؟ وی با لبخند جواب داد: «هرگاه خودت دبیرکل شدی، آن وقت می‌دانی این همه پول از کجا می‌آید.»

کمک‌های رژیم ایران به نوکران وحدتی‌اش بدون وقفه تا ماه سنبله ۱۳۷۳ ادامه داشت. شرط اصلی ادامه این کمک‌ها، دوام جنگ در افغانستان بود. بعد از به قدرت رسیدن تنظیم‌ها در ۸ ثور ۱۳۷۱، کابل و سایر ولایت کشور شاهد جنگ‌های خونین بودند و حزب وحدت یکی از طرف‌های درگیر بود. در جریان این جنگ‌ها هزاران انسان بی‌گناه شهید و زخمی گردیدند. مصارف هنگفت کشتارهای دهه هفتاد حزب وحدت توسط رژیم ایران پرداخت می‌شد، در واقع جنگ‌های کابل نوعی از تجارت و پول‌اندوزی را برای رهبران وحدت به دنبال داشت. در کتاب «اسطوره شکسته» آمده است: «از جوزای ۱۳۷۱ الی حوت ۱۳۷۳ حزب وحدت ۲۲ بار وارد جنگ شد و پس از هر جنگ مبلغ ۲ میلیون دالر اضافه بر مخارج مداوم از سوی سفارت ایران به شکل تحفه به حزب وحدت پرداخت می‌شد که این کار مزاری را معتاد به جنگ نموده بود.»

مزاری و داکتر ولایتی، وزیر امور خارجه جمهوری اسلامی ایران (تهران - سال ۱۳۶۸)

وابستگی حزب وحدت و رهبر آن به رژیم ایران آن چنان واضح و آفتابی است که حتا حوارایونش هم آن را انکار نمی‌کنند. بصیر احمد دولت‌آبادی، کاتب و محرم رازهای مزاری در کتاب «مزاری ماندگارترین تلاش در تاریخ هزاره‌های افغانستان» که در سال ۱۳۹۱ منتشر شد، می‌نویسد: «سایر جناح‌های

سازمان نصر، جناح مزاری را "فراکسیون مزدوران" لقب داده بودند.» یکی دیگر از نزدیکان مزاری در مصاحبه‌ای با مجله فرهنگی-تاریخی «شاهد یاران»، شماره ۵۹ ماه میزان ۱۳۸۹، می‌گوید: «مزاری سایه به سایه ولایت فقیه حرکت می‌کرد. آن‌ها [عباس موسوی رهبر پیشین حزب‌الله لبنان، ساجد نقوی پاکستانی و عبدالعلی مزاری] همانند پروانه‌هایی بودند که پیرامون محور ولایت فقیه می‌چرخیدند.»

حزب وحدت از طریق ایران از بنیادگراهای شیعه مذهب لیبی هم پول می‌گرفت. محمد محمدی ری شهری که چندین سال مسوولیت وزارت اطلاعات (امنیت) ایران را به عهده داشت، در خاطرات خود از قول محمد امین فرج‌اللهی (کارمند سفارت ایران در افغانستان و مسوول رساندن کمک به حزب وحدت)، می‌نویسد: «در رابطه با افغانستان هم لیبی صراحتا اعلام کرد که ما به رغم اینکه روس‌ها در افغانستان در مقابل این گروه‌ها می‌جنگند، ولی ما برای حضور در آینده‌ی انقلاب اسلامی در افغانستان می‌خواهیم با یک کانال مطمئن مرتبط باشیم، لذا ما سازمان نصر را با لیبی مرتبط کردیم.»

درگیری و کشتار در هزاره‌جات

جنگ‌های درونی گروه‌های هشتگانه ساخت ایران در مناطق هزاره‌جات و وحشت و بربریت اینان در برابر مردم تیره‌روز این مناطق، داستان‌های هولناکی است که کمتر درمورد آن‌ها سخن گفته شده‌است.

سازمان نصر و بعدا حزب وحدت مسبب درگیری‌های شدید میان گروه‌های شیعه در مناطق هزاره‌جات گردید که حدود هشت سال (۱۳۶۴ الی ۱۳۷۱) ادامه یافت. در این جنگ‌ها عمدتاً افراد بینوا و ستمدیده هزاره قربانی شدند. این درگیری‌ها به حدی بود که جعفرزاده از دوستان و همکاران نزدیک مهدی هاشمی (کارمند وزارت اطلاعات ایران) به وی نامه می‌نویسد که کتاب «سنجه انصاف» آن را چنین نقل کرده‌است: «سه سال تمام است که در مناطق مرکزی هیچ‌گونه عملیاتی از ناحیه‌ی حضرات علیه روس‌ها انجام نگرفته‌است و نیروهای خوب هم که خود را مجهز و آماده می‌کردند برای رویارویی با قوای ملحد روس، این‌ها [وحدتی‌ها] غافلگیرانه به آن‌ها حمله می‌کردند و مانع تشدید جنگ علیه روس‌ها توسط نیروهای خوب می‌شدند و در طول سه سال گذشته حدود سه هزار نفر جوان هزاره کشته شدند.»

جنایات سازمان نصر در سرپل

سال ۱۳۶۷ جنگ شدید میان نصر و سپاه در ولسوالی بلخاب این ولایت در گرفت. از سوی نصر، محمد محقق و سید حجت فاضلی بلخابی و طرف سپاه، حاجی شفق سرپلی و سید حسن رضا عادلی بلخابی فرماندهی جنگ را به عهده داشتند. در تعرض اول سازمان نصر شکست خورد، اما برای بار دوم خود را تجهیز کرد و نیروی تازه‌نفس از بامیان به آنان پیوست. این جنگ که حدود یک ماه طول کشید، ده‌ها کشته و زخمی بر جا گذاشت. مردم بی‌گناه و غیرنظامیان قربانیان اصلی بودند، آنان خانه‌های خود را ترک کردند و به منطقه آب کلان مهاجر شدند که بین مردم به نام مهاجرین بلخاب یاد می‌شدند. اسیران جنگی که به دست نصر می‌افتید، بلافاصله کشته می‌شدند که در ذیل چند نمونه آن را بیان می‌کنم:

۱- دو نفر به نام‌های مظفر از منطقه پروشان و عبدل از منطقه هوش که پس از یک روز مقاومت دستگیر و بعد به دستور میرزایی (قومندان سازمان نصر) تیرباران شدند.

۲- یکی از قومندانان مربوط «پاسداران» که در جنگ‌های سوزمه قلعه با غفار پهلوان ازبک می‌جنگید، از سوی محمد محقق فرمانده سازمان نصر به بهانه میانجگیری در جلسه دعوت شد، بعد با برادر و محافظش به دستور محقق تیرباران شدند.

۳- داکتر فاضل از منطقه شاخدره‌ی بلخاب به دعوت قومندان‌های سازمان نصر در جلسه صلح شرکت کرد که در حضور هیئت صلح توسط افراد سازمان نصر تیرباران شد.

۴- جنرال اختری سرپلی، دانش بغاویی، ابوذر و... را از منازل و قریه‌های شان دستگیر و بعد سر به نیست کردند.

خودخوری و کشتار در دایکندی

بعد از ایجاد شورای اتفاق در سنبله ۱۳۵۸، سیدعلی بهشتی در راس آن قرار گرفت، صادقی نیلی (از ولایت دایکندی و از قومندانان برجسته و سفاک حزب وحدت که در سال ۱۳۶۹ در اثر اختلافات درونی شان کشته شد) از این تصمیم راضی نبود. وی ظاهرا فیصله را پذیرفت، ولی وقتی دوباره به

دایکندی برگشت علیه خوانین شمشیر کشید و تعداد زیادی را از دم تیغ. مردم دایکندی از ظلم، تعدی و چپاولگری نیلی به ستوه آمده و موضوع را به بهشتی اطلاع می‌دادند. بهشـــتی هیئتی را تحت سرپرستی برهانی توظیف نمود تا نزد صادقی نیلی رفته و موضوع شکایات مردم را با وی در میان گذارند. اما هئیت در مسـیر راه از طرف نیروهای تحت فرمان صادقی نیلی تیرباران می‌شـوند، که در نتیجه تعدادی کشـــته و چند تنی به طرف ولسوالی ورس فرار می کنند. برهانی کشـــته می‌شود و این خبر به بهشتی می‌رسد. وی به عجله تصمیم جنگ علیه صادقی نیلی را اتخاذ کرده، لشکر دو هزار نفری را تحت فرماندهی علی شفا ترابی به سمت دایکندی اعزام می‌دارد.

ملیشه‌های نوجوان و جوان وحدتی رهبران تنظیم‌های هفتگانه و هشتگانه به دست جوانان ناآگاه جامعه تفنگ دادند و آنان را به انسان‌های قسی‌القلب مبدل کردند، درحالی‌که اولادهای خود شان در کشورهای پیشرفته جهان در عیش و عشرت به سر می‌بردند.

علی شـــفا ترابـی برعلاوه نیروهای مسـلح خودش تعداد زیـاد مخالفان صادقـی نیلی را نیز با خـــود همراه می کند. درگیری شدید در مناطق نیلی، خدر و ســـنگتخت بین صادقی نیلی و ترابی به وقوع پیوست. صادقی نیلی شکست خورده و شـــفا ترابی تقریبا با سه هزار نفر مسلح وارد کجران گردید و این ولسوالی را تحت تصرف خود درآورد.

بعد از شکست، صادقی نیلی با قومندان‌های سازمان نصر که تازه ایجاد شده بود، تدارک جنگ دیگری را دیده و یکجا با امان موحدی، دانشی و اعتمادی عملیات نظامی را علیه شورای اتفاق به راه می‌اندازد که ولسوالی‌های دایکندی یکی پی دیگر به دســـت نصری‌ها می‌افتد. دایکندی در مدت کمتر از شش ماه از وجود نیروهای شـــورای اتفاق خالی شـــده به دست نیروهای سپاه پاسداران و ســـازمان نصر قرار می گیرد. ولسوالی لعل سرجنگل نیز توسط نیروی نظامی سپاه پاســـداران تصرف می‌شود. نیروهای شکســـت‌خورده‌ی شورای اتفاق به ولســـوالی ورس که مرکز این شورا بود، فرار می کنند. این جنگ حدودا یک سال را در برگرفت که طی آن صدها غیرنظامی کشته و بی‌خانمان گردید.

جنگ پتابجوی ولسوالی ورس

محمد اکبری با افراد مسلح خود زمانی از قریه پتابجوی ولسوالی ورس علیه سیدعلی بهشتی قیام نمود که شورای اتفاق مشغول جنگ داخلی در چندین جبهه سمت دایکندی علیه نیروهای صادقی نیلی و دانشی بود. با آن هم تعدادی از افراد مسلح شورای اتفاق تحت سرپرستی محمدحسین مبارز به سوی پتابجوی اعزام شدند تا اکبری و افرادش را سرکوب نمایند. اکبری بعد از یک روز جنگ از نیروی شورای اتفاق شکست خورد و به سمت کرمان ولسوالی پنجاب فراری گردید. افراد محمدحسین، اکبری و نیروهایش را تا مرز ولسوالی لعل تعقیب نمودند، اما محمد اکبری پنهانی به سمت بهسود و از آنجا به ایران فرار کرد.

در این زمان درگیری‌هایی بین صادقی نیلی و علی شفا ترابی در ولسوالی لعل ولایت غور صورت گرفته‌است که در جریان آن تعداد زیادی از جوانان دو طرف که فریب بازی‌های شیطانی این دو را خورده بودند، جان‌های خود را از دست دادند.

یکی از شاهدان عینی که نخواست نامش گرفته شود، می‌گوید:

«به تعداد بیشتر از یکصد نفر کشته و نزدیک به صد نفر اسیر شدند. صادقی نیلی خود جان سالم بدر برد، اما در بین اسرا و زخمی‌ها تعدادی از مسوولان و طرفداران سازمان نصر و سپاه پاسداران مثل بحری لعل، دانشی و امان موحدی بودند. اجساد کشته‌شدگان در عقب بازار لعل جمعآوری شده بود، اکثر آنان جوانانی بودند که سن شان کمتر از ۱۶ سال بود. وحشت همه جا را فرار گرفته بود، ترابی و سایر قومندانان شورای اتفاق در این کشتار سهم داشتند. عاملان این کشتارها توسط رهبری شورای

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

اتفاق مورد تشـویق و تقدیر قرار گرفتند. اجساد چندین روز بدون دفن در معرض دید مردم گذاشته شده بودند.»

جنگ‌های تنظیمی بین نوکران ایران در هزاره‌جات، صفحات شمال کشور مثل چارکنت، دره صوف، بلخاب و شولگره ادامه داشت. قومندانان خون‌آشام این گروه‌ها مردم این مناطق را قصابی کرده و از هیچ‌گونه ددمنشـی در برابر آنان ابا نورزیدند، تا این که کابل سقوط کرد و حزب وحدت و حزب حرکت با قومندان‌های خونخوار شان به این شهر هجوم آورده، همراه با سایر تنظیم‌های هفتگانه پشـاوری حمام خونی برپا کردند که از صفحات مکدر و ننگین تاریخ معاصر ماست. ادامه دارد...

حمید گل کے انتقال سے بازو کٹ گیا

افغان طالبان سربراہ نے ملا عمر کی موت جیسا نقصان قرار دیا-تعزیتی پیغام میں زبردست خراج عقیدت

حزب اسلامی کے غیرت بهیر کی قل میں شرکت-ہمارا فخر تھے-حکمت یار کا پیغام

طالبان: «با مرگ حمیدگل بازوی ما قطع شد»!

روزنامه اردوزبان «امت» منتشره کراچی به تاریخ ۱۸ اگست ۲۰۱۵ گزارش داد که ملا اختر منصور رهبر جدید طالبان، با ارسـال پیامی به خانواده جنرال حمیدگل اعتراف کرده اند که: «با مـرگ ملاعمر یک بازوی ما قطع شـده بود اما با مرگ جنرال حمیـدگل ما تصور می‌کنیم که بازوی دومی ما نیز قطع شده است.»

طالبان در این پیام اظهار داشته‌اند که بعد از مرگ ملاعمر، حمیدگل در اتحاد طالبان نقش مهمی ادا کرده‌است.

بر اسـاس گـزارش این روزنامه، غیرت بهیر از اعضای بلندپایه حزب تروریسـت اسـلامی افغانسـتان نیز در مراسم ختم حمیدگل شـرکت نموده و در دیدار با عبدالله گل (پسر حمیدگل) پیام گلبدین را برایش رسانیده که «حمیدگل افتخار افغانها بود و ما او را منحیث برادر و دوست قبول داریم.» (در این که او برادر و دوسـت رهبر بیمار حزب اسـلامی بود شکی وجود ندارد، اما بهتر بود می‌نوشت «افتخار تمامی افغانهای فروخته‌شده و خاین است»!)

به تعقیب ارسال پیام‌های جانیان طالبی و گلبدینی در مرگ مرشد تروریست‌پرور و پلیدشان، حـال نوبت عبدالله، سـیاف، مجددی، صلاح‌الدین ربانی و دیگر سـران جهادی اسـت که دین مزدوری را ادا کرده به این پدروکیل و استاد شان یکچنین پیام‌هایی بفرستند!

نویسنده: پویا

فاجعه وحشتناک قتل و دربدری پناهجویان به اروپا

ماههاست که غرق شدن و قتل‌عام هزاران پناهنده که از مناطق جنگزده آسیا و افریقا به سوی اروپا در حال فرار اند سرخط رسانه‌های جهان می‌باشد.

شب ۲۷ اپریل ۲۰۱۵ بیش از ۲۰۰ جسد از پناهندگانی که به صورت قاچاقی تلاش رسیدن به اروپا را داشتند، در نزدیکی دریای مدیترانه به سواحل لیبی پیدا شدند. کودکانی که ۵ تا ۹ سال سن دارند نیز بین قربانیان دیده می‌شوند.

قرار گزارش «داکتران بدون سرحد» که برای کمک به آنجا رفته اند،

شماره ۳۵، سنبله ۱۳۹۴ - سپتامبر ۲۰۱۵

حدود ۴۰ جسد در کشتی ماهیگیری و ۱۶۰ جسد معلق در آب یافت شدند. گفته شده که از سرنوشت حدود ۱۱۰ تن دیگر خبری نیست.

تقریبا همزمان با آن، پلیس اتریش اجساد بیش از ۷۰ نفر از پناهجویانی را که در یک موتر باربری یخچال‌دار جابجا شده بودند کشف کرد. تحقیقاتی ابتدایی کارمندان جنایی اتریش نشان می‌دهد که اینان یک و نیم تا دو روز پیش از رسیدن به آنجا در اثر خفگی جان باخته بودند.

پلیس اتریش اجساد بیش از ۷۰ نفر از پناهجویانی را که در یک موتر باربری یخچال‌دار جابجا شده بودند کشف کرد.

سرازیر شدن پناهندگان به اروپا و سیاست های ضدانسانی کشورهای عضو اتحادیه اروپا در قبال آن سبب آنچنان بحرانی گردیده که رییس بخش اروپای «کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل»، در مورد گفته است: «من در طول سی سال تجربه بشردوستانه، هیچگاه با چنین وضعیت اسفباری مواجه نشده بودم، این مشکل اتحادیه اروپا واقعا شرم‌آور است.»

ماهنامه «لوموند دیپلوماتیک» در شماره نوامبر ۲۰۱۳ از سیاست‌های کشورهای اروپایی در قبال پناهندگان انتقاد نموده نوشته بود:

۳۱ اسد ۱۳۹۴: درگیری پلیس مقدونیه با مهاجران در مرزهای یونان

«۱۲ اکتبر گذشته در لامپدوزا جرثقیلی لازم بود تا جنازه‌های نزدیک به ۳۰۰ تن از این پناهجویان را بار یک کشتی جنگی کند. دیوار برلن این "پناهجویان قایق نشین" دریا بود و سیسیل گورستانشان. پس از مرگ به آنان تابعیت ایتالیا اعطا شد.»

افغانستان نیز شامل کشورهاییست که صدهاهزار تن از مردمش در حال

فرار بوده راهی کشورهای همسایه و غرب می‌شوند. جنگ و کشتار، بیکاری، فقر و وضعیت خیله‌خند دولت وحشت ملی باعث شده تا سیلی از مهاجران در تلاش برای یافتن امنیت و شغل بدست باندهای مافیایی بیافتند و یا با سرنوشت وحشتناکی مواجه گردند. بر اساس برخی آمار، ماهانه بیش از ۱۲۰ هزار تن بطور قانونی و غیر قانونی افغانستان را ترک می گویند. همین اکنون در ترکیه، یونان و دیگر کشورها هزاران خانواده افغان در برزخی از مصایب جانکاه دست به گریبان اند.

درحالی که سران کشورهای غربی در برابر رسانه‌ها برای وضعیت ابتر پناهجویان اشک تمساح می‌ریزند، اما در عمل تمامی آنان سرحدات شانرا به روی مردم بی‌پناه بسته و با آنان برخورد به شدت وحشیانه دارند. حتی گفته می‌شود که گاردهای ساحلی تعدادی از این کشورها قصدا کشتی‌های پناهندگان غیرقانونی را غرق می کنند تا از شر شان رهایی یابند.

در کنار کشورهای اروپایی، دولت آسترالیا نیز سیاست فاشیستی‌ای را در قبال پناه‌گزینان در پیش گرفته و آنان را به جزیره‌ای انتقال می‌دهد که تحت شرایط ناگوار بسر برند. در سواحل آسترالیا نیز بارها زنان و کودکان قربانی ماهیان دریا شده اند اما نیروهای امنیتی آن با بی‌تفاوتی از کنارش می گذرند.

امریکا و «ناتو» با راه انداختن جنگ های خانمانسوز و حمایت از گروه‌های ماورای تروریستی نظیر داعش، کشورهای زیادی از جمله عراق، سومالی، سوریه، لیبی، یمن، افغانستان و غیره را برباد نمودند که در نتیجه مردم به‌جان رسیده راهی جز جستجوی پناهگاهی برای یک زندگی نسبتا انسانی ندارند. این مردم قربانی سیاست‌های شوم و آزمندانه قدرت‌های بزرگ و در راس دولت جنایتکار امریکا اند که به خاطر منافع اقتصادی و سیاسی و نظامی شان پیاپی کشورهای فقیر را مورد تجاوز قرار داده به سوی نگونبختی سوق می‌دهند.

پیام من به آن هموطنانی که راه پرخطر و پرتحقیر و توهین رسیدن به غرب را در پیش گرفته‌اند اینست که بیایید با همه مشقت‌ها در کشور خود مبارزه کنیم و به جای رها کردن عرصه برای اشغالگران خارجی و غلامان داخلی شان، برای رهایی آن از چنگال خاینان ملی کاری انجام دهیم. اگر در برابر تباهی مادروطن خود بی‌تفاوت باشیم، تاریخ ما را نخواهد بخشید.

تجاوز سربازان ترکیه به زن مبارز کورد

۱۰ اگست ۲۰۱۵: کوثر ایلتورک مشهور به ایکین وان، زن مبارز کورد بود که در جریان درگیری «حزب کارگران کوردستان – پ‌ک‌ک» و نیروهای ویژه دولت ترکیه، به دام نیروهای ترکیه افتاد. عساکر فاشیست ترکی، ایکین وان را تا دم مرگ مورد تجاوز جنسی مکرر و شکنجه قرار دادند و پس از مرگش، از بدن برهنه این زن سلحشور عکس گرفته و تصاویر قساوت شان را در شبکه‌های اجتماعی پخش نمودند. دولت منفور رجب طیب اردوغان که از حامیان اصلی داعش در منطقه است، به بهانه دورغین جنگ علیه داعش، نیروهای مبارز کورد در عراق، سوریه و ترکیه را مورد حملات مکرر هوایی قرار داده‌است. نیروهای دولتی با این ددمنشی شان خواستند روحیه مبارزان کورد و ترک را بشکنند، اما جمع وسیع از هواداران این جریانات در شبکه‌های اجتماعی اعلام نمودند که وحشت در برابر ایکین وان عزم آنان را برای مبارزه علیه رژیم مستبد ترکیه پولادین‌تر ساخته انتقام این همرزم شانرا خواهند گرفت.

سالهاست که جنایت و فاشیزم دولت ترکیه، هزاران زحمتکش کورد و ترک و بخصوص زنان را به صفوف مبارزه مسلحانه کشانیده که دولت ترکیه با فشار و اختناق نه تنها موفق به سرکوب آن نشده که روزتاروز این جنبش اوجگیر و شکست‌ناپذیر می‌شود.

نشریات «حزب همبستگی افغانستان» را در کابل و ولایات از آدرس‌های ذیل به دست آورده می‌توانید:

کابل

نمایندگی انجمن نویسندگان افغانستان
جوار پارک تیمور شاهی

شرکت کتاب شاه محمد
چهارراهی صدارت

کتاب فروشی مقدم
مارکیت جوی شیر کابل

انتشارات طیب روشن،
کوته سنگی، مارکیت مینه یار،
مقابل کورس بهزاد

کتابخانه وحدت
نیاز بیک، دکان حاجی

کتاب فروشی معلم محمد وحید
د افغانستان آریانا مارکیت، دکان اول

کتاب فروشی رفیع الله
پل باغ عمومی، لب سرک، زیر پشتنی بانک

انتشارات تمدن شرق
بین چهارراهی دهبوری و چوک کوته سنگی، مقابل لیسه رحمن بابا

هرات

کتاب و قرطاسیه فروشی عبدالجبار "یعقوبی"
جکان غوند یازده،
مقابل مکتب متوسطه خلیل الله خلیلی

بلخ

کتاب فروشی عبدالغفور عرفانی
کتاب فروشی عبدالرازق انصاری
مزار شریف، چهارراهی بیهقی،
پوسته خانه شهری

کتاب فروشی فیروز
مقابل نشنل بانک پاکستان

غزنی

کتاب و قرطاسیه فروشی توحید
شهرک البیرونی، جاده خاتم الانبیا

کتاب و قرطاسیه فروشی احمدی
پلان سوم، کوچه زیارت خواجه علی

کتاب فروشی فرهنگ ۱
جوار کتابخانه عامه

کتاب فروشی فرهنگ ۲
سرک تانک تیل کهنه، رسته نجارها

ننگرهار

غرفه فروش اخبار و مجلات جمیل شیرزاد
جلال آباد، چوک تلاشی،
مقابل گمرک کهنه

کتابفروشی سیار
ولسوالی خیوه

کندز

قرطاسیه فروشی محمد هارون
جاده ولایت

کنر

کتابفروشی احمد ظاهر
چغانسرای، سرک قوموندانی

تخار

فوتوکاپی آمو، نجیب الله رحیمی
تالقان، بندر بدخشان، مقابل فوائد عامه،
دکان نمبر ۱۰

فراه

کتابفروشی عزیزی
واقع ناحیه سوم،
مقابل لیسه نفیسه توفیق میر زایی

هموطنان درد دیده،

اگر خواهان افغانستان مستقل، آزاد و دموکرات هستید؛ اگر آرزوی سربلندی افغانستان و آسایش مردم مظلوم ما را به دل دارید؛ اگر تلاش می‌ورزید علیه جنایات و خیانت‌های اشغالگران و نوکران میهن‌فروش شان نقشی ادا کنید، به «حزب همبستگی افغانستان» بپیوندید و در تکثیر و پخش نشریات حزب تان هرچه بیشتر و وسیع‌تر بکوشید!

آدرس: پست بکس شماره ۲۴۰، پسته خانه مرکزی
کابل ـ افغانستان

موبایل: 0093-700-231590
ایمیل: info@hambastagi.org
سایت: www.hambastagi.org
فیسبوک: FB.com/Afghanistan.Solidarity.Party
facebook.com/hambastagi
تویتر: twitter.com/hambastagi
یوتیوب: youtube.com/AfghanSolidarity

«حزب همبستگی افغانستان» برای پیشبرد فعالیت‌هایش به حق‌العضویت اعضا و اعانه‌ی هواداران و دوستدارانش اتکا دارد. با کمک‌های نقدی‌تان ما را یاری دهید:

Azizi Bank
Koti-e-Sangi Branch, Kabul, Afghanistan
Name: Sayed Mahmood
Account No: 001903204644917

THE Voice of Solidarity
(HAMBASTAGI GHAG)
A Monthly Publication of the Solidarity Party of Afghanistan

35

SEPTEMBER
2015

په بغداد کې نیم میلیوني غونډه:

۲۷ مخ

«نه شیعه، نه سني، سیکولاره ټولنه»

قیمت: ۲۵ افغانی